بسم الله الرحمن الرحيم

بې موره

دلنډوکیسو ټولګه

لیکوال : رفیع الله (روښن)

کال:۱۳۹۰ هـ لمریز

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنه

دکتاب نوم:	بې موره
لیکوال :	رفیع الله (روښن)
دچاپ نېټه:	۱۳۹۰ه-لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضاخان (ایوب زاده)
دچاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپروندی :	د خوست ولایت مقام
دخپرونولړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور وو بپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر
لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې درنې مور ته چې تل یې پخپله پښتنه غېږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مینې او عاطفې درس راکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا خو درويه غاټول وږمي

د پښتوژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((دا دستور
دی چې له درده زګېروي خېژي _کنه څه و د رحمان له شاعری))

رښتيا هم رحمان بابا يو واقعيت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي زګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسوېلي نه راووځي او چې دچا د زړه ماڼۍ او د احساساتو او هيلو نړۍ لمبه نشي نو له سر څخه يې دود نه پورته کېږي.

خودا يوا ځې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کيفيت څخه د قال کيفيت ته بيايي، بلکې د بر ځله خود طبيعت لوربيني او پر بشر او دهغه پر چاپېريال د فطرت پېرزويني هم د انسان احساس ټومبي .معنا دا چې د انسان عواطف ،احاساسات، جذبات، فکراو ليد لوری د شرايطو او حالاتو په زولنو تړلی او مجبور انسان آن د خپلو احساساتو او عاطفې واکمن هم ندی، او شاعراو ليکوال خو بيا په دې اړه ډېر ژر اغېزمن کېږي، دهغه زړه او ضمير د شګو کمر دی، چې د جوړولو او نړولو لپاره يې کوچنۍ پلمه په کارده، هغه له شګو خيالي سليماني قصرجوړ، د سرابو دېوال ترې تاو او د بنسټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زرتښه سرب او فولاد ذوب(ويلې)کړي،اسمان يې ورته چت ،لمر، سپوږمۍ او ستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) او د سپرلي په ګلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته ټغرکړي، له کوه قافه ورته زبزبانه،بدرۍ جماله او ماسندره ښاپېرۍ راولي،دامنيت لپاره يې دد ېوانو اوه کمربنده تري تاو کړي، د وږمو په لفت کې ترې اسمان ته خېژي او رانښکته کېږي، خو څو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکونډي نو د سترګو په رپ کې يې بيادامانۍ نړولي او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبی ترې سقراوژمی يې زمهريرشي،کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يې خونه کې ساتي.

ددې کشمکش يو تن اسير،دخوف اورجاترمنځ راګېراو په عين وخت کې دميکدې اوبتکدې ذهير،ښاغلی رفيع الله روشن هم دی،هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه او دسرګردانۍ طوق پرغاړه اچولی دی.

دده دزړه په نرۍ د لمبوغرونه او دخيالي سل پوړيزواسمانڅکو دشاعرانه مهندسۍ وړتيا ددې لامل شوه چې هغه په ډېرکم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دى ،ښاغلى روشن به د شل،يوويشت کالوځلمى وي خو داد ب او ليکوالۍ په ډګر کې يې عمرله تي خوره کوچني ډېرندى،مينه او اشتياق يې پرخپل ځاى خو ايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتوکې د ګام اېښودنې عملي زمينه برابره شوېده .

روشن هم دنوي کول دډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(دهجرت په ديار)کې را وټوکېد ،په ستونزوکې را لوى شو او په ستونزوکې ژوند کوي،دهغه چاپېريال هم له ستونزوډک دى.

دده دکيسو په چينه کې دده دکلي او سيمې ستونزې داري وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي ،دالفاظو په جامه کې نغښتې او تاسو ته يې وړاندې کړېدي.

دده دکيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي دافغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواد او دافغانانو په څېر زړه ماتي ملت کې يې په اوړوکې دمالګې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روشن دهمدې سوژو په اوربل کې ګلان اېښې او دخپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅنه کړې دي ، ده دخپلې ټولنې دردونه اوو قعيتونه انځورکړيدي.

کـه څه هم دافغانستان پـه څېـر درد ېـدلې ټولنـه کـې چـې لاهـم د ښکېلاک په پنجوکې ده او هره ورځ مو په ښلابېلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګوي، دسوژو کمى نشته خو دسوژو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاب او سوژوته پام وراوښتل ذهين ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه ډېرښه او ځانګړې استعداد لري.
ادبيان ،لنډه کيسه،واقعيت ،نه بلکې د واقعيت تمثيل بولي،خو د روشن کيسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره تړلې واقعيت دي،دده د کيسوسوژې يا کورنی تاوتريخوالی،يانا سم دودونه يا نېستې اوتنګ لاسي،يا دښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او يا روان سياسي ناورين دی.
که څه هم پښتانه اديبان د لنډې کيسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کيسه ليکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرين ته اړتيا لري،هيله ده چې د پښتوغزل په څېرد پښتوکيسې اننګوکې هم د کوم (حمزه)دوينو سره وځلېږي او زموږ دځوانی پرمهال يې پېغله کړي، زه چې د پښتو کيسې د حرکت سرعت وينم د هيله مندی تر څنګ يو څه تکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې دا قتصادي محروميت پير وو ، داوس په پرتله لنډې کيسې ته پام ډېروو ،که دا پام همداسې پالل شوی وای،نو ښايي ډېر پرمختګ شوی وای،خو استعمارلا داسې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کيسې يا شعر ليکلو ته وخت ورکړي.
((يو خوښايست په دنيا ډېرشو_بل دچاپان رختونو وکړل پساتونه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دلنډې کیسې مبلغین او لنډې کیسې ته بلونکي چې په اوونۍ کې به يې دوه درې کیسې لیکلې نن وینو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې يوه کیسه هم نه لیکي.
خوله نېکه مرغه ښاغلي روښن شعر او کیسې ته کار ویلی، تر اوسه خو په پوره مینه او لېوالتیا دا کار کوي، هیله ده چې د نورولسګونو هغو په څېر ژر زړه ماتی نشي.
هر شاګرد ، استاد او لاربښوونکي ته اړتیالري، هرڅوک باید وروزل شي، دهر چا دکار نیمګړتیا او نوښتونه باید دیوه استاد په واسطه وروښودل شي چې مبتدي(پیلوونکی)همدې لاربښوونوته په پام سره خپل مزل لنډ کړي خو یوبل حقیقت چې باید له لوستونکیو سره شریک کړل شي، دادی چې له روښن سره هېڅا هم دا مرسته نه ده کړې، تر ماپورې چې ((خوریې، او ددفترهمکارمې هم دی)) ، موږ دده د استعداد په روزنه کې ناغېرې او ناراستې کړېده، (ښايي لوی لامل يې د چاپان رختونه ، بوختیاوې او دپونډ او ډالرولېونۍ مینه وي) ده ته هېچا نه دي ویلي چې کیسه څنګه پیل کړه ، اتلان او کرکتران څنګه وروزه ، کیسه څنګه پای ته ورسوه، تلوسه پکې څنګه ژوندۍ ساته او غوټه يې څنګه پرانیزه، هغه خودرویه بیاباني غاټول دی ، که کیسې يې په تول پوره وي دده کمال دی او که فني او تخنیکي نیمګړتیاوې ولري نو زموږ تقصیر دی.
خودادوه نصیحتونه مې ورته ډېر کړي او ده کم په پام کې نیولي چې په کیسه کې ډېر کرکټرونه مه راګډوه ځکه چې پالل يې سخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي،بل دا چې له متن او الفاظو سره انصاف کوه،هڅه وکړه چې مفاهیم درنه تکرار او لیکنه اوږده نشي.
په هرحال کیسې یې ډېر ښې موخې ، ښوونیز او روزنیز پیغامونه لري، کیسه تربلې یې کیسه ییزه ژبه خوږه شوې ،ذوق او مینه یې تانده او ځپانده ده ،که څه هم بوختیاوې یې ډېرې دي؛ خو دا چې ځوان دی هیله ده په نږدې راتلونکې کې دده ډېرو بریاوو ، علمي ،تحقیقي او تخلیقي پنځونو شاهدان واوسو ،اخر د لغمان اوبیاد علامه الفت صاحب د کلي دی،دومره خوباید د الفت افکار،اثار او مزارهم پرې اغېزوکړي،ده ته د نېکمرغه،روښانه،له بریاوو او خوښیو ډک سباوون په هیله.

محمد حسن حقیار
۵_۱_۱۳۹۰هجري لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنو لوستونکيو:- د انقلاب کلونه د جنګ له غميزو سره چې تولنه يي له ډېرو ناخوالو سره مخ کړې، د بې ګناه خلکو شهادت، مهاجرتونه، بې کوري، فقر او بدبختۍ يې هم له ځانه سره درلودې؛ خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه يې هم وروزل، چې زمونږ او سني ځوانان يې ښې بېلګې دي چې دژوند په بېلا بېلو اړخونو کې خپل لياقت او مهارت ښايي؛ يو له هغو استعدادونو څخه هم ځوان ليکوال او شاعر ښاغلی رفيع الله روشن دی، اروا ښاد پوهاند عبد الشکور رشاد وايي:

زمانه چې پر مدار د کيـــــــــنې راشي
د کمال په منارو تکـــــــــــې بر پاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بيا الفت غوندې شېوا شـــــــاعرپيدا شي

دا د حقيقت نه لرې خبره نه ده چې هيلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بيا بيا ځوانېږي دا دی بيا نن د الفت صاحب په باغ کې يو داسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو څانګو کې ډېر د هنر ګلان وسپړي دا د هنر د ښکلا نوی تو کيدلی ګل ځوان او ډېر د ښه استعداد لرونکی شخصيت چې راتلونکي لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې ترې ډېرې هيلې کېدای شي ښاغلی رفيع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې يې د لنډو کيسو په ليکلو کې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسيزو کې پيدا او لوی شوی؛ لکه يو ماهر عکاس د خپلې تولنې د عيني شاهد په څېر انځورونه اخلي او رياليستيکې کيسې ترې جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کسيو په ليکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع،منځ پانګه او بيا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دليکوال هنر معلوموي او دلوستونکي د توجه وړ ګرځي، يو څه چې شاعران او ليکوالان بايد ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبور کړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په ليکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روښن د خپلې د ټولنې فلکورسره بلد او دټولنې په ناخوالويې ژورفکر کړی ؛هغه په خپله هره کيسه کې ټولنې او لوستونکيو ته په ساده ژبه ژور پيغام ورکوي، زه اکثرن د هغه ليکنې د نبټ په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي اودامې ورته ديوې خورپه صفت نصبحت هم دی، د ليکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې دانقلاب په کلونوکې د خپلې ټولنې په ناخوالو يې فکر کړی او هغه حقايقو څخه يې پرده پورته کړې چې ټولنه اوډېری کورنۍ ورسره لاس او ګرېوان دي، که تاسې دا کتاب تراخره پوري ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غوارمه ډېر څه وليکم هغه څه چې بايد ورڅخه يادونه وشي زمونږ پياوړي ليکوال محترم محمد حسن حقيار صاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د وياړ ځای دی چې نن بيا د الفت صاحب په ګلبڼ کې يو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې د پښتو ادب ته به ډېر د ښايست ګلونه وڅيرې اوپه اوربل کې به يې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفيع الله روشن ته د زړه له کومې مبارکي وايم دده دلابريالیتوبونو په هيله تاسې محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستولو ته.

دخورولې په مينه زرلښته حفيظ کاناډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې په پلمه

غوښتل مې چې د کيسه ليکنې ډګر ته د راوتلو او د خپلو کيسو د منځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکيو سره د زړه خواله وکړم، خو ګومان کوم چې پر دې کيسو د ښاغلي حقيار ليکنې د اتشه ډکه او دا اړتيا يې پوره کړه او پدې بوخته نړۍ کې د تکرار المکررات لوستلو ته څوک اوزګار ندي نوځکه ترې تېر شوم خو دا په ځان پور بولم چې له ډېر درانه ورور او ادب د ګلبڼ له بلبل ګران اميرزېب (دراني) څخه د زړه له تله مننه وکړم ،کور ودانی ورته ووايم چې تر هرچا زيات يې زه د لنډو کيسو ليکلو ته هڅولی يم، زما هره ليکنه او بې خونده کيسه يې په خوند او ډېره مينه لوستې،د کلمه کړې يې ده ، ليکوالۍ ته يې هڅولی او د خپلو خوږو کيسو راټولو ته يې اړ وېستی يم او که دده زيار او پام نه وای ښايي دومره ژر مو ددې کيسو ناوې د چاپ په ګاڼه پسوللې نه وای ليدلې.

له خپل درانه استاد ،ماما او همکار ښاغلي الحاج قاضي محمد حسن (حقيار) هم چې تل يې ماته د خپل پلار مينه راکړې او هېڅکله مې دده په شتون کې د خپل پلار بېلتون ندی احساس کړی، منندوی يم، زما هره نثري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې .،ماته يې ډېرې لارښوونې کړېدي او کوې به يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درني خور زرلښتې حفيظ ځخه هم ډېره ډېره منڼنه چې لوریینې او مینه ناک چلندیې په نااشنایۍ کې ورسره اشناکړم ، په بوختنه نړۍ (کاناډا) کې یې زما دکیسولوستلو ته وخت ورکړ او تل یې هڅولی او نازولی یم.

له ګران ورور رضاخان (ایوب زاده) ځخه هم ډېرمننندوی یم چې ددې کتاب په سرځنه کولو(ډیزاین)کې یې زحمت وویست او کم ترکمه دې کتاب ته یې ظاهري ښکلا ورکړه.

له هغو لوستونکیو مخکې ترمخکې بخښنه غواړم چې ښایي ځیني کیسې یې په طبیعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي .دازما لومړۍ ټولګه ده نیمګړتیاوې به پکې ضرور وي خو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بریا لپاره راته همدا اوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

دټولو کور ودان
رفیع الله روشن
۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور خم ځنځير

کله چې د افغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو نو بيا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې يو چکر ولاړ شم مګر هېڅ چانس نه پيدا کېده، ډېر وخت کېده يوه ورځ په کورکې ناست وم چې د تره ځوی مې موږ کره راغی او يوه کارت يې راکړ کارت له پاکستان هريپور څخه راغلی وه چې موږ پکې سره د فاميله غوښتل شوي وو؛ له فاميل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له يوې خوا اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر ښوبه ببړته راتلې نو ددواړو خواوو دکرايې هومره پيسې به دماشومانو په درملنه، باندې لږېدلې ،مازديګر وه په کورکې سره راټول شوو، مشوره موکوله چې څوک بايد ولاړشي ،له ډېر جراو بحث نه وروسته پلار دګوتې په نيولو سره ماته اشاره وکړه اوويې ويل چې ته بايد ولاړشې؛ زه چې ددې خبرې اورېدو ته ډېر لېوال وم ،په اورېدو مې په زړه دخوشحالۍ ساړه راننوتل دډېرې زياتې خوښۍ احساس مې وکړ لکه پلار چې راته يوغټ او قيمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر وارخطا وم ويل مې چې کله به دا شپه سباکېږي ،خير خو شپه سبا شوه اوسهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټر راغی او پکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستم لاړم جلال اباد ته او له جلال اباد څخه د تورخم په موټر کې کېناستم ، په لاره کې مې د خوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډارهم راته ځکه چې له د ېنه مخکې کله پاکستان ته کوښې نه وم تللی، له بلې خوا به مې په فکر کې هغه د کلیوالو خبرې اوښتې راوښتې چې ویل به یې: د تورخم په ځنځیر کې پاکستاني پولیس افغانان ډېر تنګوي لنډه دا چې د ماسپښین دوه بجې وې چې د تورخم زاړه ګمرک تر څنګ له موټر څخه ښکته شوو ،او د ځنځیر په لور پلي روان شو ډېر زیات بیر او بار و په هغه وخت کې به د تورخم دروازه د ماښام په اووبجو بند یده نو هر چا به بېړه کوله څومره ژر چې امکان لري باید له ځنځیر څخه ځان په وخت واړوي کله چې ځنځیر ته ورسېدم نو لکه دیوال ر ورکي په شان مې اخوا او د ېخوا ته کتل په فکر کې به مې د کلیوالو خبرې یو شور جوړ کړی و ، په همدې سوچوا و فکرونو کې روان وم ګورم چې د دروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې د پاکستان (عسکر)ولاړ ول د پاکستان پولیسو په افغانانو ډېره ناروا کوله سپکې سپورې به یې ورته ویلې او زموږ د افغانستان عسکرو به ورته خندل ، والله چې زه خوزموږ د عسکرو دې غیرت ته په تعجب کې شوم؛ په هر حال د نورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چیشت په اوربدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دود ربدلو وایي، مګر ما داسې تصوور کړ چې ماهیڅ هم نه دي اوربدلي او خپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بیا د ماجره له غږ سره یو ځای په چپه اوږه د یو د رونډ لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلګېدلو سره نژدې وه چې له خولې نه مې بې اختياره چيغه ووځي
مګر ځان مې راقابو کړ ګورم چې يو پاکستانی پوليس ده له پټکو او
رېتولو وروسته يې له لاسه ونيولم او کش يې کړم په دې وخت کې مې
زمونږ د ټولنې په خدمتګار (پوليس) په لوړ په نهيلې انداز
وکتل، خو هغه پرته له دې چې راته وخاندې هيڅ هم ونکړل ، مګر زه
دده د مسکا په معنی نه پوهېدم زه پاکستاني عسکر له لاسه ونيولم
او ګوښه يې کړم ، راته يې ويل چې ژر شه او د چايو پيسې راکوه ګني
درته خه به نشي، ماورته وويل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهيدم
چې دا په هر افغان چه ددې ځنځير څخه تېرېږي ددوی کلنګ دی
نوراته ويې ويل هسې زمونږ وخت مه ضايع کوه او کنه نو (اې سې چو
صيب) ته دې بيايم ماله ځان سره وويل چې زه هغه خوبه دومره ظالم
نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم له ځنځيرنه
په لبرې فاصله کې يوه غرفه وه او هلته يو تور سړی پکې په څوکۍ
ناست و اخبارته په کتلو يې سرټيټ اچولی وه او داوږې په سريې
رقم رقم نشانونه په درو بشۍ ټومبلي وو ، دغه عسکر چې زه يې
دلاس نه کلک نيولی وم دده په مخ کې د سلامۍ له وهلو سره ودرولم
او په اوردويې ورته څه وويل خوزه پرې پوه نشوم اوله يوې بلې
سلامۍ سره روان شو؛ناست سړي په ډېر غرور سره سرله اخبارنه
راپورته کړ او مخې ته ايښې د چايو پياله يې راپورته کړه او ويې ويل
خير خو به وي کنه ځوانه چرته روان يې؟ زه چې ډېر وارخطا وم او
وېرېدم نود ځان د خلاصون لپاره مې د واده پرځای د مړي کلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استعمال کړه او ورته مې وويل صيب مړي ته روان يم په کړس کړس يې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي يو شان دي هېڅ فرق نکوي غټ وي او که کوچنی ايا ستا پلار ،تره اويا مشر ورور نشته چې ته مړي ته روان يې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان رپېدلم يوه شېبه دواړه غلي ولاړوو خو ما د اسکوت مات کړاو په ډېره سختۍ مې ورته وويل صيب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي.له دې سره يې راته وويل زموږ د چاى پاني پيسې راکړه او ورځه؛ ماورته وويل چې له ما سره خو پيسې نشته خو په ډېرو پټکواو ګوانښونو يې مجبورکړم چې پيسې ورکړم، جېب ته مې لاس کړاو دوه سوه روپۍ مې ورته ونيولې ، دا يې واخيستې او ويې ويل همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګري ته يې ورکړم ،ماورته وويل چې له ما سره خونورې نشته .له دې سره يې زما جېب ته لاس کړ اوټولې پيسې يې واخستې او روان شو ماته يې هم دتلو وويل ،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پوليس ونيولم اوده ورته خندل او روپۍ يې ورکړې اويوبل ته يې لکه دانګريزانو په شان دګوتو نيولو سره ټينکيو وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کرل- ربېل. د خیال په د نګو ماڼیو کې مې ځانته شاهي خونې ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلې لیدل؛ خو چې په رښتیا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خیال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اند ېښنو به واخستم، هی هی ! په دې ۱۰۰۰۰ زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سړک تر څنګ نژدې کورونه، کروندې او پلې روان خلک مې د ېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بیا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونیو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسلیت نښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو یې دا هرڅه دانسان ګټې ته پیدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی زات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.

خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د(نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نیولې پرېکړه پښېمانه شوم: نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې رډ ځواب راکوي او راته وایي چې (نه اوس نه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟
دا درېیم ځل دی چې زما د پوښتنې په ځواب کې ترې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخرې کوي.
بیا به مې وویل:نه، تېروتې یم، زه هغې ته ګران یم. ته وګوره ! چې کله یې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وایي.
ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو باید وکړي ! اخر څومره ښکلې ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونو کې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې یوه ورځ مې ورته وویل: ته خو پښتنه یې؛ نو بیا دې نوم ولې د (درې) ژبو دی !؟
په کړس یې وخند، ولې دا خو څه ماپخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې !!
ورته ومې ویل: زه نور درته (مژګان) نه وایم !
- ښه نو څه راته وایې؟
- برېښنا !
- څه څه ! دا درته چاویلي دي !؟
حیرانه شوه او ماته یې همدا سې ژورکتل.
- و مې پوښتل: د څه شي راته چاویلي دي؟
- ویې ویل زما اصلي نوم برېښنا ده.
- ما وویل:زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ویلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوازې پلار جان مې راته برېښنا وایي، نور په کورکې ټول راته مژګان وایي.
غوښتل مې چل پرې وکړم او کورېې معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ تروږخې نور د رسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خومې د زړه خبرې نه شم شریکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او وېې ویل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغیر د مرګ له ورځې بل څه وانه ورېدل، ته تل راته همدا اپلتې وایې.
- اوهو نازولیه درته وایم یې !
- ښه نو ووایه، همدا اوس او کنه نو...
- وترهېده، کنه نو بیا څه کوې؟
غوښتل یې چې زما له خولې خبرې واوري.
ورته ومې ویل: ووایه کنه برېښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه، په مکر جنه لهجه یې وویل: ولې داسې وارخطا یې
؟فکر مې په بله شو، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزنګولم چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړه شېبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.

ناڅهانه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لـړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.

زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه لـه موټر نه راکـوز شوم.ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.

د مرستې پـه نیت ورټیټ شـوم. راپورتـه مـې کـړه. د سـړک غـاړې تـه شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې ښکته کړه، پوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غـاړه یـې کـږه شـوه مـخ یـې راواړوه. پښـې مـې سسـتې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.

اوه زما خدایه دا خو بربښنا ده کنه ! !

هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو پـه نیت ببلې شوې، پـه بنده- بنده ژبـه یـې وویـل: زمـوږ کـور پـه خوشـحال خـان شـاداب ظفـربلا .. نـور یـې سـترګې سـره ورغلې اوسریې څوړند شو خوهغه به اوس هم نـه وه خبـره چـې دازه یـم کنه اوس به یې هم داخبره نوای کړې،هغه بیاهم بریـالۍ شـوه اوخپلـه ژمنه یې سرته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه تصویر

کله یې چې په لمړي ځل ولیدل اوزړونه یې دیوبل په ختیارکې ورکړل ،نوهغه وخت شوکت په بازارکې د سیمیسارۍ دکان درلوده،یوه ورځ په دکان کې ناست وه چې دکان ته یوه نجلۍ ورننوته، نجلۍ څه، سمه حوره وه ! دده چې پرې پام شوه هغه دومره ښایسته وه چې هرڅه یې ترې هېرکړل اوپه نندارہ یې شو ،هغه راغله اوپه شوکیس کې دننه غمي دارلاکت ته چې ګردچاپېرېې غمي ول اوپه منځ کې یې دزړه تصویر جوړشوی وه یې سره ګوته ونیوه.

داپه څودی؟ ،خوچاته یې وایې دی لاداسې په خیالونوکې نه وه ډوب شوی خدای خبر چې دخیال ښاپیریوبه کوم باغ حرم ته بیولی و ، نجلۍ ورڅخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نه ویل اوغلی ناست و جینۍ فکروکړچې کېدای شي دی کوم تکلیف لري ،اوهسې په دکان کې ناست وي اصلاً دکاندارکوم بل څوک دی،خوده خپلې سترګې دهغې پرسترګوکې ګنډلې وې ،اخرهغه ترې روانه شوه غوښتل یې له دکان نه ووځي چې په شوکیس اینبې ناشکن پیاله یې دټکرې په کومه شمله کې ونښته ،لاندې پرسمنټو پریوته اولکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتسبود دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنګ سره یې شوکت ټوپ کړاو دخیال له رنګینې دنیا څخه راووته ،نجلۍ وارخطا شوه راوګرځېده ،غوښتل یې د پیالې شیشې راټولې کړي خو شوکت ورته وویل نه نه مکوه !!چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي څه د انسان زړه خوندی چې بل به پیدا نشي،بله به واخلم هغې ورته وویل قیمت یې څودی چې دریې کړم ،ده ورته وخندل ددې قیمت ته نه نشې پوره کولی هغه دده سترګو ته ځیره شوه چې هېڅ له دې څخه بل طرف ته نه اوړي نو یو ځل یې پخپل ځان هم یو چټک نظرتېر کړ،خود هغه په سترګو کې یې د ځان لپاره ډېر څه ولیدل،د هغه سترګو له دې سره خبرې کولې خو خوله یې بنده وه،بخښنه یې وغوښته اورونه شوه ،هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه چې دریې کړم ،هغې وویل نه هېڅ مې هم خوښ نشول،ده غوښتل چې له ځانسره یې وغړوي بیایې ورته وویل راشه پیسې درنه زیاتې نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه یې درکړم،خو هغې څه ونه ویل او ولاړه،یوه اوونۍ وروسته بیا هماغه وخت و، چې دکان ته هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې د شوکت زړه یې ښکار کړی وه راغله، سلام یې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځایه پاڅېده او سم له واره یې ټوکه ورسره وکړه داځل خوبه څه نه ماتوې ! هغې بیا هماغه لاکت ته اشاره وکړه شوکت ورته راواخسته هه دادی واخله هغې لاکت په لاس کې واړوه راواړوه ،ښه ددې قیمت څوروپۍ دی ؟ددې قیمت ته نشې پوره کولی ،څه !!ولې دادومره قیمته دی څه !؟هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوستا په مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وویل ته څرنګه خبرې کوې زه وایم چې ددې قیمت څوروپۍ دی ،ولې مادرته په انګلیسې وویل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپۍ وي خوتاته زما لخوانه ډالۍ شو ،نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچاډالۍ مالۍ نه منم اونه زه دهغو نجوونوڅخه یم چې په ډالیوپسې ګرځي،وایه قیمت یې چې دریې کړم دازما زیات خوښ شوی دی اوکنه لاکټونونه دکانونه ډک دي،هوخوپه دې لاکټ پورې زما زړه ترلی دی اوداتصویرچې پکې وینې دازما زړه دی او دهرچاززړه په هرځای کې نه پیدا کېږي ،اوس که څه ویل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته وویل ګوره ته نه زما وروړ،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان یې ،ده یې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالۍ ورکوي نوهغه یې باید ،وروړ،دتره ځوی ،دماما ځوی اویاکوم نږدې خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو ! ! هغې ورته وویل ستامطلب څه دی ،هغه ورته وویل مطلب داچې زه اوته دکاکااوماماله ځوی اولورنه هم ډېرخپلوان کېدای شو،ته لیونی شوی یې چې داسې خبرې کوې ؟ولې یواځې لیوني دمینې خبرې کوي ؟خیرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! !هغې هم خپل زړه نشوقابوکولی ځکه چې شوکت هم یوښکلی ځوان وه نوله ورایه یې هغه ته په سترګوکې مینه ښکاربده ،شوکت وویل ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرمیندو کې حالت یې وویل ته هم ښکلی یې ،خوله تانه نه یم ښکلی ! ! پښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانــه شــوه اوس دخــدای پامــان بیابــه ګورو ،اوهــو تــه خــودومره ژرزماپــه زړه پــوه شــوي اوس نود هلــک دژونــد هره لحظه لکــه دکال پشان تېرېده له دي نه وروسته یې په کورکې هم حالات بدل شول لـه ټولوسره به یې یوبل ډول چلند کاوه ،هېڅ بــه پــه کورکې نــه کېناستــه ،سهار به لمانځه وخت ووتــه اوماخستن بــه راتــه .لــه چاسره بــه یې زیــاتې خبــرې نکولې ،اتمــه ورځ وه چــې ســپوږمۍ شــوکت تــه زنـګ وواهــه هغــه اوکــی کړبلــې !سلام ،وعلیکم سلام ،اواز دنجلـۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نــه ! پښــتنه یم ! !اوه سلام ګرانې چېرته یې ! همدلته یم تاته نژدې یم ،خوماته ځای وښایه کنه چې درشم ،ښــه نــو ......ځای .تــه راشــه اوزه انتظارکووم ،شــوکت خپل دکان کوم بل ملګري تــه وسپاره اوپــه بېړه روان شوه کله چې ورسېده اوســترګې یــې پــرې ولګېدې نولــه زیــاتې خوښــۍ نــه یــې وروځې پورته پورته کولې.
زیاتې خبرې یې وکړې ،شوکت ورته ویل چې زه غواړم ستاسو کورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ویل چې زمــا پلاربــه مې چېرتــه تاتــه درکړي ځکه چې هغــه ډېرغــټ فکرلــري اوبل زمــوږ رواجونه دومره سخت دي چې هغه ستا پــه وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وویل چې زمــا تــه پکــاریې ســتاد پلار رواجونــه اور ســمونه مــې پکارنــدي ،هغې ورته وویل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟ زه نورهېڅ اوربدل نه غواړم اوپــه کــورکې وواېــه چــې ســبازمــا کــورنۍ ستاســومېلمانه دي ،نوځــه بــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګه کور کې وایم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خیررادې شي خوزه په کور کې هېڅ هم نه وایم.
سباشوکت خپله موراو د تره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته یې هغوی سره دخپښۍ خبره یاده کړه خوپه ځواب کې یې ورته وویل چې موږ ته یو څه وخت راکړی ترڅو مشوره وکړو ،دوی ترې لاړل، هغو په کور کې له مشورې او مصلحت نه وروسته پدې سره سلاوکړه چې پښتنه شوکت ته ورکړي رښتیاهم چې جوړې په اسمانونوجوړېږي.
دربیمه ورځ یې دستمال ورکړ اوکوژده وشوه ،له څو میاشتو وروسته یې واده هم تیار شوه ،خولکه څرنګه چې پښتنې شوکت وېرولې وه چې پلار به یې ترې زیاتې پیسې او خوړه واخلي خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره یې ډېر احسان وکړ،ولور خوڅه چې حتی له پښتنې سره یې زیاته مرسته وکړه او زیات دکور سامان اضرورت وړ شیان یې ورته واخستل او ښه په ډنګ اوډونګ یې دخپلې لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نژدې مېلمانه ولاړل او له لرې ځایه راغلي مېلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل پښتنه دومره ښایسته وه چې نجونې یې هېڅ پرسیل نه مړېدې ،او هېڅ یې نه غوښتل چې خپلې کوټې ته یې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې پښتنه څو پېغلو له متهو ونیوه او خپل تخت ته یې بوتلله ،له څوشېبو وروسته شوکت هم په انګړکې راښکاره شوه دتره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوماماګانو خوږېغلولو رګـانو پرې يو څـه ريشـخندوواهه او کورتـه راغی موريې ورته راغله اوپرتندي يې ښکل کړ او خپلې کوټې ته ولاړ ،ښـتـنه لکه دګلانو په منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه، شغلې يې کولې ،شوکت خپل واسکټ او څادر په کوټ بندکې وځړول او د ښـتـنې خواتـه راغـی ،دهغـې پـراوړه يـې لاس کېښـود دنـوي ژونـد اونـوي کـورمبـارکي اوښـه راغلاسـت يـې ورتـه وويل،پورته يې کړه اولـه ځانسره يې پـه پالنګ کېنولـه خو ښـتـنه شرمېده هېڅ يې نه ويل ،شوکت ورته ويل ګوره ښـتـنې ! زما داسې نه خوښېږي چې لکه دبوت پـه شان بـه راتـه ناسته يې اوهـېڅ بـه نـه وايې. ته پوهېږ ي چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي اوتل مې ترې ته غوښتي يې او اوس به ته راته ګونګه ناسته يې داسې امکان نلري ته بايد له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پرې موړ شم ،ښـتـنه مسکه شوه سترګې يې وزبېښلې او ډ ېرپـه زوريـې بېرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس يې خپلې چيچې اوږدې ته وغځاوه خپل دغاړې بيک يې خلاص کړ،دی ورتـه متوجه وه چې اوس بـه څـه کوي ،ښـتـنې لـه بيـک نـه يوشی رواخست او دشوکت مختـه يې پـه لاس کې زړوند ونيوه داهغه لاکت وه چې له بركته يې نن شوكت او ښـتـنه په يوه پالنګ سره ناست دي او ددواړوژوند يې سره يخپـل نـري تاروتـاړه،نو ښـتـنې لـومړی پـه لاکـت کـې دزړه تصـويراوبيا خپل زړه تـه لاس ونيـوه او ويـې ويـل پـوهېږې ! نـن دوه زړونه يوکېږي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوالي

په خپل مات اوزوړ لاس ګاډي کې يې په داسې حال تکيه وهلې وه چې لاس ګاډی يې دلاسونو په واسطه درولی و او ټاير (عربه) يې په هواوه، په تورو ،خيرنو اوچاودو ، چاودولاسونو کې يې له نانوای څخه رااخستې ډوډۍ داسې کلکه نيولې وه تابه ويل چې څوک يې ترې اخلي، په خولې يې ورڅخه کپونه (مړۍ)شکولې ګوله به يې چې په ستوني کې بنده شوه نوغاړه به يې اوږده اولنډه کوله اوبه هم نوې چې په وچه ګوله پسې يې غړپ کړې وای له ده سره نورواړه هلکان هم ول ،خوهغـــــــوی دده په شان مايوس او مانېجن نه وو.

اخوا او دې خواته يې هم کتل ترڅو که کوم څوک باروالارا پيدا شي او بارورسره وي چې پرده يې ترکوره اويا هم دموټروترتمځايه پورې يوسي،زه پورې غاړه له سرک څخه ورته مخامخ ولاړوم اودی مې دسترګولاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاره کله به مې ځان يوطرف او کله بل طرف ته کړ، ترڅو دده
را باندې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه يم.
تربنا يسته ځنده مې دده معصوم هلک ننداره وکړه
،خوما هم بله چاره نه درلوده بايد تللی وای پخپل
کارپسپروان شوم،سودا مې وکړه،سودا زياته وه اونه مې
شول کولای چې پخپله يې کورته دننه کړم نومې له ځان
سره همغلته په ښارکې پريکړه وکړه چې، که
زما تروررسېدو پورې هغه هلک وه نو له ځانه سره يې اخلم
يو څوروپۍ مزدوري به ورکړم او سودا به راسره کورته دننه
کړي،همدا سې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته
راورسېدم ګورم چې دی لا هماغسې د تېرپه شان ناست دی
خودا ځل يې سر دلاس ګاډي په ديوال پورې لګولی وه
اودغم اواند ېښنو په سوچونو کې د خوب نړۍ ته تللی وه.
له ډېرور څخه مې دودرېدو هيله وکړه، راغلم مخې ته يې
ودرېدم خودا چې موټرراسره کرايه ټکسي وه نونه مې شول
کولای چې دده په تندي کې دغم او اند ېښنو کرښې ولولم
اوځان پرې پوه کړم،ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه
کېښوده، واوره ! لدې سره ژرراپورته شو سترګې يې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنبلي ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې ورېږ ؟ دده په داسې ورو خومجبوروخبرومې له سترگوا وښکولاري وکړې،زړه مې خراب اوستونی مې بند شو دخبروتوان راسره نه وه له لاسه مې ونيوه راځه ،هغه ماته حيران ،حيران کتل ښه نو چېرته ځو؟ غاړه مې تازه کړه راځه په دې موټرکې سوداده هلته به يې زموږکورته دننه کړي اويوخوروپی به درکړم ،ژربې پرځمکه پرتې ربړي څپلۍ چې څوځايه يې په ټوټه باندې تړلې وې په پښو کړې ،راځه چې ځو ،په موټرکې کېناستو ،زه دده دې حالاتوسخت وځورولم ،خودی ماته زيات متوجه وه غوښتل يې يوڅه راته ووايي ،ببرته به يې سرټيټ کړ،اخريې حوصله ختمه شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شوې دی !؟ته خودخدای فضل دی هرڅه لري لوکس بوټان ،پاکې سوتره سپينې جامې ،موراوپلار،وروڼه اوخويندې به هم لري نوبيا ولې نااميده يې ! !؟که ژاړم نوبايد چې زه وژاړم ځکه چې له دوخخه يوڅه هم نلرم.دهلک خبروحيران کړم په يوه شېبه کې يې هرڅه رانه هېرکړل ماچې دده بې وسۍ اوپه ده کې بيادده شجاعت اونرتوب ته وکتل نوزيات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې له دې شجاعت سره خودې دا بخت دومره سپېره نه وای،ما یې پر سرلاس راکش کړ،نه هسې مې ستاملګروته چې هلته له تا سره ناست وو یوڅه طبیعت خراب شو ،په کړس کړس یې وخندل اوورسره متصل یې له سترګو څخه یو دوه ګاڼې اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودولاسویې سترګې وچې کړې اوپه موسکۍ لهجه یې وویل ماویل چې داڅه خبره ده داخوڅه زموږلمړۍ ورځ نده چې جوالې توب کوو ،په دې وخت کې کورراورسېده اودده خبرې په نیمه کې پاتې شوې ،سوداموله موټره راکوزه کړه ،ډرېورمې رخصت کړ،هلک یوه پنځوس کیلویې بوجۍ چې اوږه پکې ول رانېغه کړه ،واړه اوتنکې لاسونه یې ورته له ملانه راتاوکړل ترنامه پورې یې راپورته کړه ماته یې ویل مخکې شه کوم کورته یې د ننه کړم ماهم ورسره دغوږیوغټ ټیم له کونډې څخه راونیو مخکې شوم کورته د ننه شولوځای مې ورته وښوده ،بوجۍ یې کېښوده اوله سترګومې پناه شو ما ټیم کېښود ترڅوله دروازې وروسې راوتم ده هغه نوره سوداهم راورسوله داچې دکورلارلږمخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه بـره وه اولړشـان پېچـومی وه نوهلـک خولـه خولـه شـوه

،لمن يې راونيوله ترخوپرې خپل د مخ اوتندي خولې وچې

کړې خوهغه هم په اوړو سپېره شوې وه ،لاس يې راتـاوکړ

اوترڅنګلـې پـورې پـه لسـتونې يـې خـولې پـاکې کـړې

،ماسوداوکتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله

حق الخـواري وغـواړي همداسـې روان شـو زه بـه ولاړ شـم

،مخ مې وروګرځاوه هلک له دروازې نه پـه وتلوکې و چې

اواز مې پرې وکړ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم پـه اوږه

مـې لاس ورتـه کېښـود ،ايا تـه هروخت همداسـې کـوې لـه

چاڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی ! نه زما هېرشول !

پرتنـدي يـې خـولې روانـې وې بيـايې مـخ دلاس مـټ پلوتـه

واړوه خپل تندی يې پرې راکش کړ، جېب تـه مـې لاس کړ

يود پنځوس افغانيونوټ مې ورکړ،هلـک ژرخپـل مخکـې

جېب ته وکتـل چې هغـه هم سوری وه لـه ځانـه سره يې څه

وويل مـا فکروکړچې کمې بـه مـې ورکـړې وي ،ولـې کمـې

دي نورې خوروپې درکړم؟نه ډېرې دې راکړې، ماويل چې

له ماسره خوماتې پيسې هم نشته چې تاته بقايـه درکړم کـه

ترمارکېته پورې راسره ځې نوهلتـه بـه يـې درتـه ورې کـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

،اوكه باور راباندې كولى شي نو همدلته به يې درته راوړم
،نورمې نودده صداقت او شجاعت له ستر ګو يو ځل
بيا اوښكې رواني كړي ،سلګيو واخستم .لاس مې ترې
راتاو كړ غېږې ته مې رانږدې كړ ،هلک ځان رانه لرې نيوه
!نه ګوره زما كالي خيرن دي او ستا سپيني جامې به هم
درته نا پاكه كړي ،نورمې هم په غېږكې ټينګ كړ او ښه
شېبه مې له ځانه سره جوخت نيولى و ،دده په
ګرمو اوښوكومې په خپله سينه لوند والى حس
كړ سلګيو واخست، ،بېرته مې پرېښود ،پوښتنه مې ترې
وكړه ښه نو اوس دې راته نوم وښايه ،دكوم ځاى يې ،پلار
دې څه كاركوي،بل ورورلرې....؟
درلوده مې خواوس نه ،نوم مې جواد دى ،پنځه كاله كېږي
چې پلار مې مړشوى ،هغه دسرطان په ناروغۍ اخته وه
اويو بل وروړمې درلوده چې له مانه مشروهغه هم
پروسږكال ايران ته دمزدورۍ لپاره تللى و چې هلته په يوه
ساختمان كې ددريم منزل له خوازې څخه راپرېوته
اومړشو چې ډېر وخت يې مړى هم موږته چانه راكاوه ،اوس
مې په كوركې يوه بوډۍ مورده چې هغه هم ناروغه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د مرګ په بستر پر ته ده خو دا يې راته ونه ويل چې د کوم ځای دی دا چې زه يې هم ښه وځوروم نو رد پوښتنو س هم راسره نه و ورته مې وويل چې دا پيسې ټولې ستاشوې او که کمې مې در کړې وي نو راته ووايه چې درېي کړم، څه ټولې زماشوې !!؟ ماته خو خلک د شلو رو پيو نه زياتې نه راکوي دو اسکټ جيب ته مې لاس کړ هغه د ستمال چې په همدې ورځ يې ماته په کورکې راکړی وه ،ورکړ، دا واخله پکار ېږي دي، هلک د ستمال واخست ،روان شو خو د تللو په وخت کې يې له ځان سره څه وويل ،ماته تلوسه پيدا شوه بيا مې ورته غږو کړ تا څه وويل ،هلک رنګ وواهه فکريې وکړ چې ما به دده خبره اوربدلې وي نه هسې ماويل؟

تا څه ويل ماته به يې حتماً وايي،هو هغه نن چې له کوره راوتم نو مورمې راته وويل چې زويه که کومه روپۍ کاردې وکړ نوله ځانه سره يوه ټوټه يادستمال راوړه چې دا سر مې راته زيات خوږشي نو پرهغه به يې ترم ما وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه دا به مې مورجانې ته ورکړم او په پیسو به نور څه
واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جعلي پنځوسي

نـن بيـا دهـرې
ورځــې پشـان
دلمر لـه راختو
سـره لـه كـوره
راووتـل ،نـرى
نـرى يـخ شـمال
لړېـده ،ځمكـې

هـم پـر خپلـو سـپينو جامو چې لـه واورې څخـه يـې جـوړې كـړې وې دخلكو سـترګې بربېښـولې ،خلكو پـه خيـرات كـې وركـړې زړې او اوړېدې كـورتۍ ګـانې يـې اغوسـتې وې او دخپلـو دندو پـه لـور رهـي شول،ددوى دواړو دنده يوه وه يو ځاى به يې كاركاوه خو پـه يوه ځـاى كې نه !

ددوى وظيفـه داوه چـې لـه سـهاره ترمابنـامه بـه يـې لاسـونه دبـل چاپرورړاندې دسوال په خاطرغزېدلي وو.

درنولوستونكيوتاسوبه هم په دې فكر كې ياست او په ذهنونو كې به مودا پوښـتنې اوړې راوړې چـې دابدبختـه څوک وو ،ولـې يـې نـوره مـزدورې اوخـوارې نكولـه چـې دسـوال اوګـدايۍ مخـه يـې نيـولې وه ! !خيــرزه يــې درتــه وايـم دادواړه ((رشـيد))او((سـعيد))هغـه بدقسمته اودخوارې برخې خاوندان ورونه وو ،چې دعمرونو پـه شـپږ كلنــۍ او اوه كلنــۍ كــې ديتيمــۍ هغــه ســپېره څپېــره دوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمخونولګېدلي وه ،چې دوی يې دسوال هغې کندې ته وروغورځول چې راوتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي.
ددوی پلار دوه کاله مخکې په يوه ترافيکي پېښه کې خپل ژوند له لاسه وکړ او څو مياشتې وروسته يې مېرمن بل وروړ په نکاح کړه او پردوی له همغې څخه را په دېخوا دښوونځي ،مدرسې او جومات دروازې وتړلې شوې ،اوس نو دوی ته دوه کوچنۍ خويندې او يوه مور ورپه غاړه وو ،سره لدې چې موريې اوس دبل چادسرتاج وه خوتش په نامه ساتنه يې ددوی پرغاړه وه ،له همدې وخت څخه را پدېخوا دورځې پنځوس ،پنځوس افغانۍ په دواړو ورونو کره شوې که به لدې پيسو څخه يوه انه هم کمه وه نو ديوغم له پاسه به پرې بل غم جوړو.
نن بيا ترناوخته پورې وګرځېدل خو په دواړو يې ايله نهه اويا افغانۍ پيدا کړې وې وخت هم پرې ناوخته وه دشپې له تيارې څخه هم وېرېدل اودتره له ډاره هم کورته نشوای تلای ،يوبل ته مخامخ ودرېدل سعيد رشيدته وويل که لاړشو کاکا خوبه مو له کوره وشړي ،وبه مو وهي او......
ددواړو سترګې له اوښکو څخه ډکې وې حيران حيران يې کتل اونرۍ نرۍ شونډې يې يخ رېږدولې ،ددواړو دپوزوسرونه داسې سره اووښتي وو ،تابه ويل چې سور رنګ يې پرې وهلی دی ،دوی په همدې اند ېښنوکې وو ،چې يو سړی يې ترڅنګ ورېد اوددوی په معصومو خبرو کې دډاراو پرېشانۍ علت يې ورڅخه وبوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی هم په ژړاو سلګيو کې ورته قصه بيان کړه سرې جبب ته لاس کړه او د پنځوس افغانيو دوه نوټونه يې راوويستل ورېې کړل او دواړه يې پرتندي ښکل کړل او ترې روان شوه.

دوی هم په يوه شېبه کې هرڅه هېر کړل او د سندروپه زمزمه کولو سره د کورپه لور روان شول ،کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پيسې تره ته ورکړې او مخ ته يې داسې ودرېدل لکه مجرمين چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي ،تره يې ميده پيسې،(چينج) وشماره او بيا يې دواړه پنځوسيان راواخستل ښکته او پورته يې ورته وکتل ،درشيد نوټ يې په ګوتوکې ومروړه او پرمخ يې يوه سوزوونکې څپېړه ورونښلوله ،پخپل ځای ودرېده رشيد يې له غوږه ونيوه ټکان يې ورکړل رونده خوبه نه يې، سل ځله مې درته ويلي چې څوک پيسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصيل ده او که جعلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګويې د حسين مخ ګل غوټۍ سپړولې ،چې د رويبارانو تګ راتګ ورکړه پيل شو ،ډله ډله خلک به له خپل کلي اونورولېرې ځايونونه به په جرګو شپه اوورځ راروان وو ،خود شګوفې د کورنۍ ځواب به منفي وو ،ويل به يې چې لايې لور کوچنۍ ده اوهغه بايد خپلوزده کړوته دوام ورکړي،په دې وخت کې شګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړيالـه وه، لايې دژوند دملګري په اړه فکر هم نه ووکړی، خو تقدير او قسمت داسې څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي ،دهمدې سپرلي په پای کې شګوفه يوښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده شوه ،حال داچې دهغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه، داسې نه وچې هلک يې خوښ نه و ،هغې په دې عمر کې هېڅ نه غوښتل چې واده وکړي ولې چې لايې ځان کوچنی باله،په دې وخت کې مشال هم په يوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په يوه محله کې ښوونځي لوستل،يود ذکورو اوبله داناثوپه لېسه کې وه، داچې شګوفه ښکلې ، لايقه او ارامه انجلۍ وه نو د مشال هم ډېره خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وه ،او له ځان سره يې پرېکړه کړې وه چې که د خدای پاک رضاوه نو له شګوفې سره به واده کوي، خو هغه ډېر جدي هم نه و، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې يوځه يې خوښ شي نو بيا يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کوي او لاسته يې راوړي ،که هغه په زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامه شي،مثال له دولسم ټولګي نه فارغ شو ،او شګوفه لا يوولسم ټولګي ته تازه بريالۍ شوې وه چې واده يې وشو، وروسته له واده بيا هم هغه له ښوونځي او زده کړو نه چامنع نه کړه، خپلو زده کړوته يې ادامه ورکوله، له همدې ښوونځي څخه فارغه شوه، کله چې دا فارغه شوه نو خاوند يې ورته وويل چې اوس به دواړه د کانکور په ازموينه کې يوځای ګډون کوي ولې چې هغه غوښتل دواړه يو پوهنځی ووايي، شګوفې ورسره د يوځای ازموينې ورکولو ومنله خو د مثال انتخاب پوهنځی د هغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب ووايي او يوه ډاکټره شي ،همدا سې يې وکړل،د خدای پاک مهرباني وه دواړه د خپلو خوښو پوهنځيو ته بريالي شول،د خپلوزده کړو ترڅنګ يې خپل کورني ژوند ته هم په سمه توګه توجه کوله ،د کورنۍ نور غړي يې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې د خپل خسر او خواښې سره ډېره مينه لرله ، د هغوی به يې ډېر عزت کاوه ،دانو اوس د ۲۷ کلونو وه چې له طب نه فارغه شوه، له فارغېدونه وروسته په خپله منطقه کې يې معاينه خانه جوړه کړه، دا چې دوی ښارته ډېرنږدې او سېدل، کلی او کور يې هم ډېر ګڼ مېشتی وو ،نو ښه ګذاره يې روانه وه،دواده يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(وصال)سره دیوه دوست کورته په مېلمستیا روان وو ،چې دلارې په اوږدو کې یې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د مشال په ګډون ځلورتنه ځای پرځای شهیدان شول، شګوفه او وصال هم ټپیان وو ،مړي او ټپیان روغتون ته ورسول شول،له تداوۍ اودرملنې ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د لیونوپشان یې اخوا د بخوا ته کتل ، ژر یې په ځان یو ځغلنده نظر تېرکړ، ګوري چې دواړه پښې یې په ګچ کې دي او ترڅنګ یې نازک وصال هم چې له سره یې سپین بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ بېهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپېر ، یې نور ناروغان هم ولیدل، چې له خولې یې یوه تېزه چیغه ووته مشاله ! ! له دې سره پرې ډاکټران راټول شوو ،لاسونه او پښوې ورته ټینګ ونیول، خوهغې ډېر بدحال کاوه ،په وارخطایۍ سره یې وپوښتل مشال څنګه دی او هغه چېرته دی؟ډاکټرانو ورته وویل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې یې په (سېلاب) چې د مشال دتره زوی و سترګې ولګېدې ، چې ژاړي، هغه چې ولیدل شګوفه په هوښ راغلې، نو یې خپلې اوښکې پټې کړې ، مخ یې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بیا وېره پیداشوه،اواز یې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شوایا هغه ښه دی !؟هولالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني یې وویل.
شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو یې ورته وویل چې هغه ماته راولې له دې خبرې سره سیلاب ترې روان شو ،دې ډیر بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ ځخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ویې نیوله دې پرې همدا سې منګولې لګولې او مشال مشال یې وایه،ټول واټ یې په سر اخیستې وه او ناروغان یې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړاکې یې یوه ویروونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لا لا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا ! ! ! ! احمقه ته دروغ وایې د سیلاب په مخ یې وارونـــــه وکـــــړل او پـــــه چپرکـــــټ نســـــکوره شـــــوه.
وروسته له یوې نیمې میاشتې شګوفه له روغتون ځخه خارج شوه، اوس یې پښې هم روغې وې،خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هیڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې،له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماذدیګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاینه خانې)ترځنګ یـې پـه یـوه نـژدې روغتـون کـې هـم وظیفـه واخسـته.
د خاوند د مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شګوفه له وظیفې ستړې اوستومانه راغله نو یې مشر لیور ورته راغې او په نیمه نیمه یې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځاي کې ودربده، له ډېرې غوسې یې په ژړا پیل وکړه ،خپل لیورته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې ، تـه شرمېږې نه چې داسې خبرې کوې؟ زما خولاترا وسه د خاوند تخته وچه شوې نده او تابدبختـه بیا زما په نکاح کولو هم فکر وکړ داسې هیڅکله هم نشي کېدای، ورتـه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل چې دا خبره بل ځاې ياده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او كنه نو ښې پايلې به ونه لري، خو بيا هم نصير دواړه ښې په يوه موزه كې اچولې وی او هماغه خپله خبره يې كوله، خو شګوفې ورسره په هېڅ شكل نه منله تر څو يې خبره سپين ګيروته ووته، د شګوفې ورونو د خپلې خور په ګټه د قضيې خلاصېده غوښتل او نصير په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره كښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وويل زه د خپل نفس او ځان په هكله د هر راز پرېكړې او تصميم نيولو صلاحيت لرم او د اصلاحيت او اجازه ماته شريعت راكړيده او كولای شم چې په خپله خپل انتخاب وكړم، خو زه نه غواړم له داسې يو شخص سره چې ٦٠ كاله عمر ولري او ددې تر ځنګ درې نور ودونه هم ولري نكاح وكړم، زه خو د نصير لالا د لور پر ځاې يم نو زه څنګه هغه سره نكاح وكړم؟ نصير ورته وويل چې داد پښتو كار دی او زه غواړم چې خپل شرم په خپل كور كې خوندي كړم ته زما د ورور كونډه يې او زه بايد له تا سره نكاح وكړم دا چې نصير ډېر مالداره سړی و، نو جرګه مارو ته يې ډېرې پيسې وركړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دليلونو او منطقو يې داسې فيصله وكړه چې شګوفه اوس د نصير دوی د كور عزت ده، او بايد نصير سره نكاح وكړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوک په خپل كار پسې ولاړل،بېګاه ته د نكاح شپه وه، ملا راغی نكاح يې وتړله، شګوفه هم خپلې كوټې ته يوړل شوه ،كله چې ښځې دناوې له كوټې نه ووتلې،هغې دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتړله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه، په تشناب کې دڅاورېو دحلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکې راځړېدله ، هغه يې راښکته کړېوه په هماغه ځای کې له خپل ټکري نه دځان لپاره دارا چولی وه،چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،اودپښولاندې يې ځراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغی نو ګورې چې دروازه تړل شوې ده، څو ناريې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه،دروازې ته يې لغته ورکړه ،دکوټې دننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خوشګوفه په کوټه کې نه وه ،ژربې دتشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير دتشناب په منځ کې په ډنډ وينوکې ودرېدګورې چې شګوفې ځان راځړولی او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهيلى

په څلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و يخې هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې ننبلولې ولې چې دخلکوله ځيګره تېراوبېروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځينې نورو وروسته پاتې ولايتونوته يې په ښونځيوکې بخاريواو دسون مواد واسانتياوې برابرې کړې واى.

په ټولګي کې اول نمره وم يوورځ نګران راغى اول ساعت موقران کريم وه استاد مودرس ووايه کوم کارورته پيداشوه دصنف څخه دوتلوپه وخت کې يې ماته مخ راواړه اوتاکيديې راباندې وکړ چې په شاګردانودرس تکراروه ،ورانىۍ ته يې پرېنږدې

داستاد له وتلوسره سم زمونږ يوټولګيوال چې ظاهره شاه نومېده په سندرواوزمزمو پيل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفى و چې تل به يې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مينې ډکه ټنډه لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نيت څنګ ته ورغلم ترڅودى ارام کړم اودرس ته يې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ووېروم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوشېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږوشو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترسترګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمنې پربوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوځای وويل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګي کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوې؛ يواځې دخپل تنفس اوازاورېدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ ورواړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګاڼه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وکړه اوديوې ګولې حلالې روزۍ د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکتور)واخيست په سرکې يې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلونکی نیولی و خووروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې وربانديکوله

ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده اود کوما په حالت کې دننگرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترگوراغی لکه درې کاله وړاندې چې په ټولگي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، ببرته مې زړه ارام شوه ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په ربنتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم ربنتیا په همدې شرنوشت ککړشوی و هغه دشکو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړې شپې ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شگه وړله مزدورانوته یې ویلي وه چې تاسوشگه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم څودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سرېې کار کاوه چیغه یې کړېوه چې هلې استاد مړشو له دې سره خړې دوړې داسمان په طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له پنځلس دقیقوله شگوراویستل اوروغتون ته ورسول شو

پس له څلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې ټایره بایسیکل باندې گرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې
تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يواځې اويواځې سپينې
اوښکې چې د سترګوله کونجونويې لارې کوي خپلې دژوند ملګرې
بولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیواله

تل راته همدا یوه خبره کوي چې ،زه ستا نه یم خوښ،او هسې په خوله راته وایې چې مینه درسره لرم،ته خو یوځل ماته دا موقع راکړه چې زه خپله مینه له تا سره رښتیا ثابته کړم او که ته تل همدا سې غلط فهمي کوې نو دا باید هم ومنې چې هر پیوند په اعتماد ولاړ وي،او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای،نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای،خو دې به هر وخت همدا هڅه کوله ترڅو ځان زما په وړاندې صادقه وښیي،خو ما دا وخت نه ورکاوه.

مابه ویل داد کور کلي نجونې دي، کله هم له کور په دې نوم ندي وتلي چې له یو چا سره دې په سیلا وچکر ووځي،او بیا مینه خو تهمت،تهمت دی،دا به چېرته ددې خبرو توان او حوصله ولري، نو مې یوه ورځ ورته وویل: راځه چې په دې هرڅه غته تیره کېږدو ، زه او ته د غریبو کورنیو څخه یو ،له ما او تا سره دا خبرې خوند نکوي،ته کله مې ورسره وکړه بل ته کلیواله انجلۍ یې ،مخ یې راواړاوه،ایا یو آځې دخانانو او مالداره خلکو زامن باید مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، ايا يوائې هغه خلک چې په ښارونوکې ژوند کوي د ميني لايقان دي، ايا دغريبو لپاره يوائې او يوائې بې عزتي، دارام ژوند ورنه اخستل، دمالدارو لخوا پرې خندل او ريشخندونه وهل دي؟ايا غريب هېڅکله هم داحق نلري چې خپل دژوند ملګرې پخپله وټاکي، اوکه داپه کوم کتاب کې راغلي وي نو راته يې وښايه، اوکه چېرې وېرېږي نو سم راته ووايه، زما له طرفه پوره مطمئن اوسه اوداهم درته وايم چې که هرځاى کې ځان په کوم مشکل کې بند ووينې نو که يوځل هم وروسته وګورې نو مابه حتماً درپسې ولاړه وګورې.

زه ستا په خاطر هرڅه کولى شم، خو ته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولاى، خو يوه خبره درته حتماً کولاى شم، او هغه داکه چېرې زما واده له تاسره ونه شونوزه بيا يوائې يوه لار لرم ا وهغه دهم ځان وژنه ده، هسې هم ته وايې چې مينه دغريبو خلکو کار ندى، خوداځان وژنه او ځان سوزونه بيا دمالدارو کارندى، اياتاچېرې اورېدلي چې دکوم خان او بډاى سړي لورځان سېځلى وي؟نه هېڅکله هم نه ، تل داتکه دغريب او بېچاره په کور راپرېوتې وي، او قرباني ورکوي، ولې چې ستا پرخبره چې غم، درد او کړاو خويوائې غريب ته پيدادى.

نوره رانه روانه شوه، په تلوکې يې وويل: ته اوس هم وخت لرې زه له ځان سره حيران ولاړپاتې شوم ،بلـه ورځ زمورکورتـه دڅه شي لپاره راغلله، زماله مورسره په خبرو بوختـه وه، زه هم په کورکې وم خولږ ناروغ وم، دېرناروغ هم نه وم هسې پښه مې لږتاوه شوې وه، مور مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وویل:زه پخپله درتللم، خونن زهیرنا روغ ؤ پښه یې اوښتې وه،دهغه لپاره مې د چیني غاړې له پټې نه د ارهنډې پاڼې راوړلې ترخویې ورته ګرمې کړم او په پښه یې ورته وتړم،نو په همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم،دې مې ژې مورنه پوښتنه وکړه،د زهیر پښه اوښتې ده !ولې ډېر خوبه ژوبل نه وي؟
نه هسې هغه خو تا ته معلوم دی،چې غټ سړی شو خولا اوس هم دماشوماتوب خویونه کوي،پرون یې په غره کې پښه تاوه شوې وه ، بیا مې هغه شکسته بند ته بوته ،هغه وویل چې پښه یې اوښتې ده،پرځای یې کړه ورته.
مادووی دواړو خبرې اوربدې،خوځان مې غلی کړی و ،هغې زما مورته وویل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟
مور مې ورته وویل په کوټه کې دی.
ښه نو زه ورځم یوځل یې ګورم.
همداسې د کوټې په لور راوانه شوه،ماژر ترخنګ اینبی کتاب راپورته کړ،اوځان مې پر مشغول کړ،ددروازې ټک ټک شو ،ماوویل ځوک یې راځه.
څه کوم چې داخل ته درځم.
ژرپه خپل ځای کې کېناستم،ملینا ! ته یې راځه کنه لېونۍ نو بېرون څه ته ولاړه یې؟ راغله ولې تاچېرې کتل چې پښه دې واوښته،ته همداسې یې تل هواته ګورې،ماورته وویل تا بیا اپلتې پیل کړې؟
هغې وویل اپلتې ویل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وويل ښه دا هر څه پرېږده غواړم يو راز درته ووايم ،خوګوره چاته به وايي نه،هغې وويل ښه وايه څه دي،بيا دي کوم پلان جوړ کړی دی،ماورته وويل:ستاسو دکور شاته هغه لوی خوړ چې دی،هلته مې پرون يو نوی دام ولېد چې چا د سيسيو لپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتېيلي ده چې بېګاته يې راټول کړم،په کړس کړس يې وخندل، اوس دي غلا هم پيل کړي،ماورته وويل چې دبرمې خوښ شو ،ويل يې ښه زه اوس ځم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.

مارته وويل ايا ته ليونۍ شوې يې؟ته څنګه لماسره ځې،که څوک مووويني نوبيا؟هغې وويل نوري خبرې پرېږده خوچې ځانته ولاړ نشې.

بېګاته زه په څه بهانه له کوره ووتم،او دخوړ په لور روان شوم،په مادملينا خبره هسې باک وګڼله چې ويل يې زه هم درسره ځم،سپوږمۍ به هم دلس يوولسو شپووه،په خوړ کې غلی غلی روان وم چې ددام ځای ته ورسېدم،نومې عجلتاً ددام په ټولو پيل وکړ،نيمايي دام مې ټول کړی و، چې ترڅنګ مې دتيږې دلګېدو غږ وا ورېد ،ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختيار کړ،لږه شېبه وروسته مې بيا خپل کار ته ادامه ورکړه،ماويل کېدای شي دا به زما وهم وي،بله تيږه هم راواره شوه،متصله ورپسې بله هم ولګېده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښويده،منډې ته مې ځان جوړ کړ،چې اواز رابانډې وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډه نکړي چې پښه به دي خوږه شي، داملیناوه،او په ناست اوازله خندانه شنه وه،په غوسه شومه ورته په لړه شیبه کې مې ټول بدن په ښولولوند شو.

ورته مې وویل ته خو په رښتیاهم چې لېونۍ یې که په دې وخت کې مور،خوک وګوري نو څه به وایي؟

څه به وایي خو وایي به کنه چې دام یې پتوه او خندا شنه کړه.

سترګې مې ورباندې برګې کړې .ژړلاړه شه کورته ،کنه زه درنه خفه کېږم.

ویې ویل نن زه کورته نه ځم،نن غواړم چې داسپوږمۍ زما او ستا دخبروشاهده پاتې شي،نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخري فیصله به دې راته اوروې،زه درته نن هېڅ هم نه وایم غواړم ټولې له تانه واورم،ولې چې مادرته خپله پرېکړه ویلې ده،او زه باور لرم چې به زه دالوبه ګټم.

دهغې فیصله داوه چې که چېرې مور واده ونکړ نو هغه ځان وژني،خومادا هم نه شول زغملی،تر ډېره دلته دلویولویوتیږو په منځ کې لکه دلېونیوپشان ناست وو ،او په خپ اوازموخبرې کولې،اخر مې په ډېرعزرله دې ځایه پاڅوله اوکورته مې ولېږله زه هم دخپل کور په لور روان شوم ،کله چې خپل بستر ته ورسېدم او پرېوتم نوله ډېرو سوچونو وروسته خوب له ځانسره په یونامعلوم سفر روان کړم،نه پوهېدم په کوموځایونویې وګرځولم،اخر داچې په یوه ځای کې یې په لویه شخړه واړولم،شخړه هم دهغه دام له خاوند سره منځته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله چې مايې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر ترې په تېښته شوم،داسې يې سترې کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښومې کار نه کاوه،يو وخت د هغه سړي لاس زما ګرېوان ته دراورسېدو په حال کې وه چې د تمانچې فيرمې واورېده،له دې سره د هغه سړي د ټنډې سرې وينې زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شا ته مې وکتل ګورم ملينا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فير چې هم کوي،يوټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راويښ شوم دلمرو ړانګې،د کړکۍ له لياري د کوټې په منځ کې لوېدلې وې،ګورم چې مور مې او ملينا دواړه کوټې ته راننوتې،ويل يې ته لاتر اوسه ويده وې؟

نه نه ډېر وخته پاڅېدلی وم، ملينا د مسخرې په ډول وويل څنګه دی اوس خوبه دې پښه درد نکوي؟

ماوويل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وويل لورې !ته کېنه او زه چای تيار وم،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وويل مورجانې که څه هم کارمې ډېر زيات دی خونن به ستاپه لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، او دې په ماپورې خندل پيل کړل،خوماورته وويل ملينا ته لماسره په رښتيا مينه کوې؟

زه په رښتيا له تاسره مينه کوم.

څه مينه !ای لېونيه مينه خويوا ځې مالداره خلک کولی شي زما او ستايې له مينې سره څه ،ماورته ويل زه له تاسره واده ته تيار يم،په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې مورپتنوس په لاس کوتې ته رانوته زما خبره یې
لکه چې نیمه اوریدلې وه،زهیره بیا څه ته تیار یې؟
رنګ مې پک وتښتېده،خبرې رانه هېرې شوې، ښه وچې ملیناپه
ماباندې مخکې شوه او ویې ویل:مورجانې دچایو خوراک ته نور
نوڅه دی نور څه کولی شي درې واړو یوه لویه خندا وکړه او دچایوپه
څښلو مو پیل وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې مینه

فاروق به شپه او ورځ د هغې په فکر او ژورو خیالونو کې ډوب و، داسې لکه دیو چا څخه چې ډېر قیمتي شی ورک شوی وي، صحر به چې راپاڅېده سترګې به یې داسې سرې وې لکه ټوله شپه چې یې په نشه کې تېره کړې وي. په پوهنتون کې به له نورو ملګرو لېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به یې خبرې نکولې ملګري یې هم ډېر پرېشانه وو، له ده څخه به یې چې هر څومره دده د پرېشانۍ د علت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وایه او ټول غمونه به یې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم د خپل نوم په څېر ډېره ښایسته، نازکه او له صمیمیت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په یوه کلي کې اوسېدل، له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې د ټولګي اول نمره او دوهم نمره وو، دوی به درسونه ډېر په مینه سره ویل او ډېره مینه یې یو له بل سره کوله، فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به یې د هغې څوکۍ ته کتل، که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو داسې فکر به یې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو یو بل ته به یې په بندو شونډو یوه د مینې موسکا وکړه، د دواړو مینه یو د بل په زړه کې داسې ننوتې وه لکه د انسان په رګونو کې وینه، دواړو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

داختر او رخصتیو په ورځو کې یو بل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.

فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړېوه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په یوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او یوه پوهنځۍ به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ایساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ایسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او د هغې پلار ته یې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته یې پرېږدي خو هغه ورته وویل چې نور نو ماته پښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعلیم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګینه شوه، خو بیا هم فاروق به ورته تسلي ور کوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بریالی شو خو اوس د هغه هم پخوانۍ مزه نه وه، دی به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې یې بالاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوی کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ د وی کورته د هغې د غوښتنې لپاره ورغلل د فاروق پلار د هغې پلار ته وویل چې مونږ راغلي یو چې د سپوږمۍ مخ زمونږ کور روښانه کړي.

د سپوږمۍ پلار یې بې له ځنډه خبره ور غوڅ کړه ((بس شاه محمده بس ! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږۍ مدو ته ورکړم او زما وروړ هم همدا اسې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوړه تېره کړېده))

دفاروق پلار او مورد سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو ، آن ساډوبې پرې راغله.

شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیاهم ځوځله ورشي مگر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه ،سپوږمۍ هم ډېره خفه وه ،پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله وراره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مگر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.

مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه یي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسېده ،اونشې به یې کولې اوکله به په مرادرو ډېرا ړنونو کې پروت وو.

له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه یي ،اوچتل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یي سره تریخ کړم.

په دې خبروکې تقریباً یوکال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږ ښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو دکوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېشانه په ځو ورځوکې يې سر تر شفاخانو ،زيارتونو او ملايانو ورسېد مګر هېڅ فايده يې ونکړه.

فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه وه چې ددمينه اوس دبل چاشوې ، تل به يې دفکرونو اوسوچونوبېړۍ لـه سمندر ځخه دوتلو لار نه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه ،خو هغه له واده نه وروسته بيا په نشو اخته شو ،او کور يې دوباره پر ښنود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته توري شپې سباکولې اولکه شمع به ويلېده.

فاروق په پوهنتون کې دخيال په وزرو الوتی و ،ډول ډول سوچونه يې کول چې يو چا ورته ليک ورکړ ،دسپوږمۍ دنوم په ليدو وترهېد ،ليک يې په لړزاندو لاسونو پرانيست ،لايې پوره لوستی نه وو ،چې يوه چيغه يې له خولې نه ووته ،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په ليکلې ليک لـه مدو سره دهغې پرواده خبر شو نور يې ونه شوه زغملی ، لېونی شو ،اخوادېخوايې منډې پيل کړې، د ليليې دوهم پوړ ته وخوت اوځان يې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتر ځو يې چې روغتون ته رساوه نو روح يې دمينې رښتونې ځښتن ته سپارلی وه.

هلکانودفاروق مړی کلي تـه ورساوه لاپـه لاره وو ،چې کوځې تـه نږدې يوه بله جنازه هم راورانه دوی،لـه يو چا يې وپوښتل هغوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وويل چې ولې هغوی ځواب ورکړ چې نشه يې کړې وه او په يوه ويالـه کې پروت وو ،دشپې پرې اوبه راغلې وې او وژلی يې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ ته په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکیو دادهغې بې وزلې ،ناچارې او درسمونو په ګرداب کې د را ګېرې افغانې مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېرې ،خویندو ،میندو پشان یې سترګې د ځمکې او لاسونه یې د خلکو په لور غزولې نیولې وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خیرات غواړي.
مېرمن مې ځکه ورته وویلې چې ،واده یې شوی دی، خو په ډېر افسوس باید ووایم،چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن،او خوانبې او خسرده.
کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً لیدله چې دافغانستان بانک او سرینا هوټل تر منځ د غزېدلو دوه سړکونو په یوه څنډه کې به یوه شلېدلې ټوټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاورو کې ناسته وه.
څوځله مې ولیده ،خو دې به له چاڅخه په خوله څه نه غوښتل بس یواځې د لاس په غزېدو به یې بسنه کوله،څوځله مې له ځان سره وویل چې راځه پوښتنه ترې وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولو مجبوره شوې ده.
خو هېڅ جرئت مې نه شو کولای،ویل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خېژي ،او زما له خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلط مطلب واخلي، بيا به هغه هم بل شرم وي، خو زړه مې بل څه ویل.

ډېره موده وروسته یوه ورځ له لغمان څخه کابل ته راغلم، د اوړي موسم وو، نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله، په داسې حال کې چې ګرد او دوړو فضا نیولې وه، او یو خړ حجاب یې په ونو، دېوالونو او ځمکه غوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې پرې اواز وکړ!

خورجانې! که بده نه درته معلومېږي نو یوه پوښتنه درنه کوم؟

نجلۍ چې په یوه تور حجاب کې یې ټول ځان نغاړلی و، زما په لور راوکتل، چې مخ یې هم نه ښکاریده، د لږ شېبې لپاره چپ شوه بیا یې وویل:

څه وایې؟

د څه وایې په ویلو سره هرڅه رانه هېر شول، حیران شوم چې اوس څه ورته ووایم، کله مې ویل چې راځه ورته ووایم چې نه هېڅ هم نه، بیا مې وویل چې اوس خو به حتماً بل څه فکر وکړي، زړه مې د زمري کړ، ورته مې وویل: زه چې کله په دې لاره تېرېږم تا وینم چې په همدې ځای کې ناسته یې، خو یو څه چې زه ډېره اند ېښنه ورته لرم، هغه دا ده چې یو خوته راته ځوانه ښکاري، که څه هم ما ستا مخ نه دی لیدلی، خو ستا له لاس څخه داسې بریښي چې عمر دې ډېر زیات نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وويل زه يو ژورنالېست يم، کېداى شي د ځان او سوال کولوته د اړکېدو لامل دې راته ووايي؟

نجلۍ په ناست اواز وويل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.

پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به موږ ته استاد درس وايه،نو ويل به يې چې: (کله هم له چاسره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېداى شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شى ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او ياهم ستاسو سوالوته له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتيکونو څخه کاراخلی او داسې خبرې به کوئ تر څو هغه له تاسو سره انټرويو يا مصاحبې لپاره حاضر شي).

نو مې ورته وويل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، يوازې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تاسره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بيا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېداى شي داسې څوک پيدا شي چې ،له تاسره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بيا ددولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولى شي، نو کېداى شي څوک خداى پاک مهربانه کړي.

نه پوهېږم څنګه يې خبروته غاړه کېښوده،راته يې وويل: داډېره لويه کيسه ده خو زه له تانه داپوښتم چې زه دلته دا څو مياشتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوي ، چې راځم تراوسه هېڅوا هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نو تاته څنګه داسې احساس پیدا شو ؟
ماورته وویل: خیرداده‌رڅا خپل کار دی،ماډېرپخوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ،خوهېڅ مې ښه نه ګڼله،هغې راته وویل دا لوی سړک دی،نوکېدای شي داتلونکي او راتلونکي لارویان پرمونږ شک وکړي ،ولې چې په دې کې هر راز خلک وي،نوزه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.
ما ورته وویل کومه د تشویش خبره نده ،زه یوخبرنګار یم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټایپ کې واخلم،اوستاغږ به له ځان سره ثبت کړم،اصلاً خوزما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي باید ددې په حال خبر شم،نوپه دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي،راسره یې ومنله،ماهم ژر له اوږې نه بایک را کوز کړ او ټایپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ،ښه نو اوس راته ټوله کیسه وکړه.
له خبرویې داسې معلومېده چې ښه تعلیم یافته انجلۍ دې، ولې چې هره خبره یې ښه په تول تللې اودقت سره کوله ،هغې وویل: نو مې ورېمه ده،کورمې په بېنحصار کې دی ،زه مې پلار په ډېر کوچنیوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم،هغه وخت چې زه لا د څلور کالو په عمرکې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلارته مې یې ویلي وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وربمه دبه د زاهد لپاره راکوې، زاهد زما د همدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.

زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته ښه کړي وو.

هغې وويل چې ډېره اوږده يې نه درته وايم، ځلورکاله وړاندې مې واده وشو ، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال دا چې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خو دخپل پلار په مخکې يې څه نه شول ويلای، له ما سره به يې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به يې،تل به يې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله يې زما د وژلو هڅه هم وکړه،يونيم کال دمخه مې ماما (خسر)چې دزړه حمله پرې راغله مړشو، کله چې هغه مړ شو،نو زما خاوند ماته په کور کې د ټولو په وړاندې وويل:چې نوره نو زه تا نه شم زغملای،اونه غواړم پاتې ژوند له تا سره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور يې هم ورسره ملګرې شوه، له څو مياشتو وروسته، يې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ويل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تاهېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای ددې چې هغه زما پوښتنه کړې وای داسې خبرې يې راته کولې.تېر کال دنوي کال لمړۍ ورځ وه چې خاوند مې راسره جنګ وکړ راته يې وويل چې نوره ته پوهه شه او دادې کور ته خونه ځې خو دادی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري ځلو ښتمه شپه يې وه ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په دولس بجو د کور موبایل ته زنګ راغی، خوابښې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوابښې په غوږونو یوڅه درنده وه، نو یې لوډسپیکر ان کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،ورمې ته ورکړه،هغې ماته لاس را اوږود کړ،ټیلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پرځای ددې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نوري خبرې پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبروته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چاسره واده کولی شې، زما له لاسه موبایل پرېوته ،دماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوابښې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید دکور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوږه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړو بستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې رواني وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې خېژم، خوځه وکړم مجبوري مې ده،دېر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې دوظیفې په خاطر ورشې نو لمړی پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټرپوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګليسي.کله کله خو وايم چې راځه ځان ووژنم خو بيا وايم چې دا دنيا خو مې هسې هم خرابه شوه ،په دې کار سره به مې هغه دنيا هم خرابه شي او د دنيا او اخرت مختورنه به شم ،خو دا سوال کوم چې خداى پاک پخپله مرګ را کړي ،هغه په دې ځاى کې بيا سلګيو ونيوله ،ښه شيبه يې وژړلې ،اوښکې يې وچې کړې او زياته يې کړه وروره ! زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نو زه مړه کېږم خلک يو ځل مري خو زه بد نصيبه تل مرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه به زما وي

په دفترکې يې ټول وېرولي وو، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به يې خانه قيد او کسر معاش به و ،ددې تر څنګ به يې په مامورينو بې ځايه پټکې اوغوصې هم کولې ،نوله همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له خپل وخت څخه هم يوڅو دقيقې دمخه راشي ،په همدې نږدې ورځوکې زه هم ديوملګري په واسطه په همدې دفترکې دمامورپه صفت مقررشوم ،په دفترکې به ټولوملګرو ددې له لاسه شکايت کاوه، ويل به يې چې ډېره بداخلاقه ده اوهيڅ دچا مراعت نه کوي؛داپه دفترکې داداري رئيس وريره وه ،اوسني رئيسان خو په مياشتو مياشتو وظيفې ته نه ورځي ،زموږ دد فتر سرنوشت هم په همدې ډول و ،رئيس صاحب به ډېروخت نه و ،ماخولاتردې دمه ليدلی هم نه و، کارونه به يې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې دا زموږ پشان يوه ماموره وه ،يوه ورځ په ښارکې ډېر زيات ترافيکي ازدهامات وو ،لارې بندې وې يوڅودقيقې وروسته ورسېدم ،له سلام اوسترې مشي وروسته مې جيب ته دقلم لپاره لاس کړچې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضرۍ کې لاسلیک وکړم ګورم چې یوه خانه مې په سره قلم قید شوې یوخومې په لاره کې زړه شین شوی و اوبل مې دلته فکر ډېرخراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې توري چشمې(عینکې) له سترګو پورته او دلنډ پیچک پرسرېې بندې کړې ،په خوله کې له ژاولو څخه یې دوه پرلپسې ټکان وو ېستل اومخ یې واړوه ،زه هم بې له څه ویلو په خپل ځای کې له یوه سوړ اسوېلي سره کښېناستم.

څوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې داپخپله هم په خپل سیټ نه وه .له ملګرومې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وویل تر اوسه خونده راغلې ساعت ته مې وکتل دساعت دساعتګر عقربه په اتو او ددقیقو عقربه په دولسوولاړه وه یعنې پوره اته بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قید کړې ،ټولو ملګرو ویل ښه دې ونکړل ،اوس به څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتونه چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې ته راننوته .له هرڅه نه مخکې یې په شعبه کې په مامورینو یو ځغلنده نظرتېرکړاوبیاخپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستوسره سم یې په خانه سامان یوطوفاني غږ وکړ ((صابر !)) صابرله اوازسره سم دشنوچایو یوه پیاله له دوه چاکلیټوسره په یوه قاب کې ورته په میز کېښودل (اینه قربان) اوروان شو .دې دغاړې دتوربیک ځنځیرکش کړ جګړې لب سرین یې په نریوشونډوتېر راتېرکړ، سپرۍ یې هم استعمال کړه .دچایو په کپ یې سرې شونډې ورښکته کړې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوکـوچنی غـرپ يـې ځنـې وکړ،حاضـري يـې ځانتـه راکـش کـړه ،دربموټ تکمـه يې کېکاږلـه دامروز ټلوېزيون چينـل يې ونيوه پـه تلويزيون کې دا هنـدي سندره چالانه وه ((چاهاهی توجکو جاونګا هردم))ددې اوږې هم ورسره په خوځښت راغلې ، بيايې د مېز پر سر ابنی شين قلم راپورته کړ حاضري يې پرانيسته د معمول سره سم يې قلم پر خانه ورتېټ کړ خو ناڅهانه يې ټکان وخوړ او په خپل ځای لکه دکيچه مار ودرېده ((اين کدام آمر نو سرمامقررشده که حاضری من راقيد کـرده است))ټـول مـامورين لکـه خزان وهلې پاڼې رپـېدل او هېڅ ځواب يې نه وايه بيايې سترګې راوو ښتې ((فکرميکنم همـه ی تان کر هستيند)) پـه خپـل ځـای ودرېدم. داکارماکړی ((بـری تـواين صلاحيت راکی داده؟))

ماوويل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې پـه امر،معـدون ،رئـيس ،مـلازم ،قومانـدان اوعسـکر ټولويوشـان تطبيقېـږي اوما داکار هم قانوني کړی دی اوبياخوته هم زمـا پـه شـان يـوه مـاموره يـې ته دکوم صلاحيت له مخې مورډناوخته ،يانه راتـګ پـه صـورت کـې غيرحاضروې؟له خپل ځايـه راروانـه نـه شـوه اومخـې تـه مـې ودرېـده ((مــن را خــوب بشــناس نــام مــن رويــا اســت ومشــهور بـه غــوره))څه !غوره !!؟ دغوري په اورېدو مې ذهن اته کال مخکې ولاړلکـه يو څه چې راپـه زړه شي ،لـه دې سره يې ګوتـه رانېغه (بلې غـوره !) دګـوتې لـه نيولو سـره يـې لـه مړونـد سـره پـه هغـه داغ چـې اتـه کالـه مخکې يې له ماسره د پنځوس زره ځنبشيو پيسو شـرط پـه اېښـودلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظرشو ،له ډېرکوښښ سره سره مې ځان قابو نشوکړای لاس مې ورورړاندې کړ لستوڼې مې ورپورته کړ. (این چې بی نزاکتی است)اوروانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په یو ژورفکرکې شوم ،دوی یو وخت زموږ همسایه ګان وو ،له چاربکاروخخه راغلي وو ،پلاریې په ننګرهارکې یو نظامي صاحب منصب وه ،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهید شو ،او دوی یې تره کابل ته راوستل ،ددې موربه زموږ کورته ډېروډېر پخولولپاره راتلله دابه هم تله راتلله اولوبې به موکولې نژدې پنځه کاله مو همسایه توب وکړمابه هروخت مورته ویل چې چې داجنیۍ به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کورکې به یې (غوره)بلله ،خو موربه مې راته ویلې زویه داخلک ډېرخانان دي ځمکه ،جایداد ،موټرونه او سرایونه لري موږ خو حتی یوه غوا هم نلرو چې شیدې اومستې یې وخورو ،دې هم له ماسره ډېره منیه کوله موږ به چې کله لوبې کولې مابه ویل (ګټه به زماوي)دې به ویل (برد ازمن خواهد بود)دپنجشنبې ورځ وه دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورین وخوځېدل نو ماهځه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړشم ،همداسې وشو چې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته یې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ویل: (ګټه به زماوي) لکه په څنګ کې یې چې بم انفجاروکړي یو خبزیې وکړ ودرېده برندې برندې یې راوکتلې له دې سره مې خپل لستوڼې پورته کړ اوهغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانګارليکلي وو ،چې (محبت ګناه نيست) ورونبود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختياره يې راباندې
راودانګل غونبتل يې چې غبرګانه را تاوه کړي خودبرژر ببرته شوه سجادتو !!؟اوغلې ودربده ماوويل هوزه (نی من قبول کرده نميتوانم)له دې سره يې له سترګوڅخه دمرغلرودانو په شان اوښکې رواني شوې (اينه توبردی ومن باختم) خدايه شکر که دوستم بعدازديرديدم له لاسه يې ونيولم اودکورپه لوريې روان کړم.
دېرکشمکش مې ورسره وکړ خوويې نه منله اوله ځانسره يې بوتللم،
کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ يې وواهه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلوهيله يې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې يې کښنولم مورته يې غږکړ (مادرجان) يوه بوډۍ کوټې ته راننوته ښه ورته ځيرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمينه نه وه مخ يې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران داهم دمرګ ترکومې رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره يې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان (سجاد استامو که درلغمان همسايه ی مابود)چې سجادبچيم تو !!؟له دې سره يې زړه ته رانږدې کړم دموراودکورنۍ دټولو غړيو احوال يې راڅخه وپوښت کښيناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ يې تياره کړه لاسونه مووېرې مينځل په دسترخوان سره راګرد شو ،په دې وخت کې يوه ښکلې انجلۍ چې نږدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کښيناسته ،غورې ته مې مخ وروارڅه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ،غوره غلې شوه اوپرتنده يې خوله راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل يې يوڅه ووايې خو موريې مخکې شوه سجاد بچيم نواسهء
من رادېدی ،څه لمسۍ !!؟ مړی مې په ستوني کې بنده شوه ومې
ټوخل خو ژرغوري دابوګيلاس راته ونيو ،غړپ مې ترې وکړ ګيلاس
مې په دسترخوان کېښود ،غورې ته مې وکتل خوهغې نه راکتل او
ټکرۍ يې سترګو ته نيولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې
چيغه کړه پدرجان پدرجان ! !يوځوان چې ببرو ښتان يې درلودل
اودچرسوډک سګرټ يې دګوتو په منځ کې نيولی وه خوني ته
رانوته ترسلام اوروغبړ وروسته له مور سره په دسترخوان يوځای
شو ،دغورې مور زه ورته وروپېژندم ،ماته يې مخ راواړوه شهاب
دامادم وپدرسونيا جان له دېنه وروسته غورې وويل شهاب
پسرکاکايم وشوهرمن ،زماچې په تندي دښولوسېلابونه روان
وو ،اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي يوتريخ درد مې
وکړ ،هغه درد چې داظهار لپاهر يې زه ټکي نلرم،ومې ،ويل ډېر
ښه ،ددسترخوان ترټولو مې صبر وکړ داسې ولکه په اورکې چې
ناست يم کله چې لاسونه ومينځل شوو ،دسترخوان ټول شوه ومې
ويل

اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ،غوره زماپه طبيعت پوه
شوه تردروازې راسره راغله له لاسه يې ونيوم راته ويې وويل چې
داددې مجبوريت وه که له شهاب سره يې واده نه وی کړی نو تره به
يې دوی له کوره وېستي وواوداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره
مې واده ته غاړه کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ونشو کړای هغه وژغورم

روزي ګل هم زموږ د هېواد يوله هغو ځوانانو څخه دی، چې د دوه ويشت کلن ژوند ، هر پړاويې په غم او خفګانونوکې تېرشوی دی، تل يې سترګو داوښکو په ډنډونوکې لمبلي دي، خوسره له دومره لوړو ،ژورو بيا هم ټول هغه صفتونه په کې وو ، چې له يوه ځوان سره ښايي اوښه پرې ښکاري، يوچې زما ډېر خوښ دی هغه دادی، چې پنځه وخته لمونځ يې په جماعت سره وو ، په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې دنګه ځواني، سپين رنګ، سوچه ږيره؛ خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه ليدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا وليده، تل داسې ښکاريده لکه په يوه لويه ستونزه کې چې راښکيل وي؛ ما پخوا نه پېژا نده ، څو مياشتې کېدلې، چې موږ ددوی کلي ته را کډه شوي وو ، کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګونه شو ، کله چې به زه دماخوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې ليده، يوه ورځ مې وغوښتل چې ويې پوښتم، اوس ورسره لږ بلد شوی هم وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې ویل څه یې کووم هسې نه بده یې وګڼي.

بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛د سهار نهه، لس بجې وې چې زموږ د کور شاته ، پټیو ته ورتاو شوم ګورم چې یو کس په یوه پوله د پښو په سر ناست دی او سر یې د ځنګنو په منځ کې ورټیټ کړی دی،خدای شته ومې نه پېژانده؛خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر را پورته کړ ګورم چې روزي ګل دی.

له هماغه ځایه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ویل اشنا څرنګه یې؟

وعلیکم سلام،شکر دی ښه یم.

ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست یې او خدای خبر،د کومې نجلۍ په یادونو کې دخیال پر وزرو الوت کوې.

هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل،په یوه شېبه کې یې رنګ سور شو سترغلي یې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه یې دوه کولولې ښکې په رنګړی ږیره کې راورغړېدې او خلاص، ګرېوان ته یې کوزې شوې.

خوله یې ببرته کړه،هو ! د نجلۍ په یادونو کې خو وخت تېروم ،خو ته څه پوهېږې !؟

بیا یې شونډې مرۍ مرۍ شوې، سترګې یې سره وزبېښلې د دواړو لاسونو په لستونو کې یې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې یې زما په سترګو کې وګنډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا دیوه مزل وهلي ، سترې او ستومانه تږي پشان چې سمندر هم دیوجام اوبو په اندازه ورته ښکاري او د خپلې تندې د ماتېدو لپاره یې کمې بولي، ورو ، ورو زیاتېده.

په زړه کې مې د ډېرې تودې اونوې پوښتنې را وټوکېدې،دده چټې څوانۍ او ناهیلۍ ته حیران شوم، نور نو د حوصلې په بوخڅۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.

ترځنګ یې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته واچاوه،ومې ویل:

اشناڅه درپېښه ده چې داسې ناهیلی یې ایا مئین خوبه نه یې؟

او که داسې ده چې ته مئین یې خو پلار او مور دې نه دي راضي؟

نه داسې نه ده، زه او مینتوب؟!

ښه نو بیا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اندېښنو اخستی یې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې د ډېرې خبرې راګرځي ته خو ځوان یې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبیاولې ؟

اهــ ! !داسـې یوسـوړ اسـویلی یـې وکـېښ چـې لـه ورایـه پکـې دغمونو کاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د یوې نجلۍ په یادونو کې وخت تېروم،خو هغه جینۍ چې لمایې دژوند خوښي،دارام خوب،خواړه او خوندونه وړي دي، زما معشوقه نه، بلکې زما یواځینۍ ایک یوه خور وه.

څه ! !؟ایا هغه چا......مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څه شوه چې ورپسې داسې پرېشان يې، کيسه راته وکړه که زه د دې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو يم.

هلک وويل اوس او به له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و ،نو هېچا راسره ونکړه.

پنځه مياشتې وړاندې ما په ښار کې په يوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازيګر کور ته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته يوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده، په روغتون کې مو بستر کړه،يوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وويل چې خور مې بايد عمليات شي. ما ورته وويل خو عمليات يې کړی نو ګورئ ورته څله؟ ډاکتر وويل دا عمليات دومره اسان نه دي، ما ورته وويل ولې هغه څنګه زه پوه نه شوم ؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکتر اول..... بياترې د خبرو ځای سلګيو ونيوه ،بيا يې زياته کړه زما خېرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بيا يې را ته وويل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي،ما ورته وويل څومره مصرف پرې کېږي؟

ډاکتر غلی شو ،خو زه بيا پرې ورد مخه شوم وواېه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟

هغه وويل:څلوېښت زره افغانۍ!!

څ ،څلوېښت زره افغانۍ !؟

هو همدوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتېرداهم وويل: که په درې ورځو کې يې عمليات وشو بچ کېږي
کنه ژوند يې په خطر کې دی، زما سر راباندې وګرځېده په سترګو
مې تياره راغله د پوال ته کېناستم
او خدايه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ و مې ويل چې له دې
نه هيڅ نه جوړېږي بايد يو څه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم،
بيا مې وويل نو اخر د اخلو ښت زره افغانۍ به ما ته څوک راکړي،
خير خدای مهربانه دی ،و لاړ به شم او له نېک نه به مې يې وغواړم
بيا به يې په تنخوا کې ورکوم.
ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونيوه،ولاړم په هغه کور کې مې
چې کار کاوه ورغلم او خپل نېک ته مې خپله ستونزه چې پکې
راګېروم بيان کړه،او بيا مې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پيسې
راکړه بيا به يې د رته په تنخوا کې مجرا کوم.
هغه د مسخرو پشان راباندې وخاندل ،په ډيکه يې ووهلم ،ويې ويل
يو اځې ته دومره هوښيار يې او که بل وروړ هم لري؟ستا ټول درې
زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په يوه ځل څلوېښت زره افغانۍ
غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره مياشت دې د
پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.
ما ورته ويل هيله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي
ه ه ه ه هلک ښه په تېزه تېزه وژل بيا يې وويل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ
سره راته وويل: خو مړه دې شي کنه نو زما يې پرې څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې نهيلی روان شوم. څو نورو دوستانو تـه لاړم خو هېڅـا ماتـه لاس را نکړ او دې ژوري کندې ته لـه پرېوتـوېې نجات رانکړ. بېرتـه تش لاس روغتون ته ولاړم.

خـورچې مـې ولیـدم نوهمـدایې راتـه ويـل: لالا ! مـا وژغـوره، مـا وژغوره، زه مره کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تابه هـېڅ هم ونه شي، زه خویم کنه ،خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبورې خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،دهغې....اويوځل مې بيا پـه روغتـون پرېښـوده .پلار مـې هم نـاروغ پـه کـور کـې پـروت و ،بوډۍ مورمې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بيا لکه د ملنګ پـه شان پـه ډېرو کورونو وګرځېدم خو هـېڅ څوک داسې پيدا نه شو چې زما د سوال پـه کچکول کـې يو څـه خيـر واچوي،هرچابه ويل چې ته به بيامونږ ته څه راکړې.

نور نويواځې د خدای پاک لـه دربار څخه د رحم کولـو او خورتـه مـې دغيبي شفا غوښتو نه بغیرمې هېڅ پـه تـوان کـې نـه و ،د روغتـون پـه لـور رهـي شـوم، چې ناځاپـه د لارې پـه اوږدو کـې زېـب چـې تـر لسـم ټولګي مونږ دواړه همصنفيان وو ، پـه مخـه راغـی، زمـا خـو هـېڅ پـام ورتـه نـه و ، خـوده راباندې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کـاروان پـه مخـه کړی یې؟ خدای دې خیـر کـړي، کيسـه مـې ورتـه وکـړه،هغـه وويل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې يو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بيا افوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ، ماخو هم تېرکال دهمدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.
زما اوښکې یې راوچې کړې، په ډاډ سره یې راته و ویل :
که سونیا ستاخور ده خوزه دې هم وروریم ، چې ته د خور په خاطر هرڅه تیاریې، نو ایا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني ورکړم؟ راځه !زه خویمه کنه ،چې ته هېڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل پښتورګی ورکوم،له لاسه یې ونیوم ،کش یې کړم، راځه سستي مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پیدا کړ، ورته مې وویل، ډاکټرصاحب،ماخو پیسې پیدانکړې، چې دخور ژوند مې وژغورم، دا ورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل یو پښتورګی ورکړي، ډاکټر موږدواړوته حیران حیران کتل،غوښتل یې څه وایي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟
هو کېدای شي.
زېب ورته وویل: چې امکان لري نو بیا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه، زما ګېډه څېرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.
ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وویل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېبورپسې شولو ،یوه اتاق ته یې بوتلو چې ټوله شیشه یې وه خوشیشې یې په سپین رنګ سپینې شوې وې، ډاکټر مؤظف شخص ته وویل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې د هغه جامې یې ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړې، نور يې دی په تذکره کې څملاوه،او روان يې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې يوې کوټې مخې ته چې ددروازې په سر يې ليکلي وو، Apportion room ودربدو ،زه پو شوم چې دا عمليات خانه ده ، دلته ماته ډاکتر ويل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زېب زما په لور مخ راواړاوه، ويې ليدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې يې ونيوم،کله چې ده زه په غېږ کې ټينګ کړم ، زه سلګيو پسې واخستم، ده راته وويل:
ای ليونيه ! ! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونيا ته تسلي ورکړه،چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نور يې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونيا د اتاق په لور زېږ زېبښلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکي ته وويل، مورجاني !دسونيا پيوازې ته خو اواز وکړه، هغې هم اواز وکړ: سونيا !ايا د سونيا پيواز شته؟ !داچې مور مې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې يې سرې سرې وې چې راووته ، چې ويې ليدم نو ، ويې ويل: زويه هغه دې ډېر يادوي، سونيا تاغواړي، له پيره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته ثه وويل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېر کړل ، او په سلګيو يې پيل وکړ، زما هم ژړا نه ټينګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هيڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکين ورکړ،ورته مې وويل:
وګوره دادی ، زېب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيې، په تاهېڅ هم نه کېږي، خو دالکه چې له خپل ژوند او مرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه يې راته د زېب له عمليات نه د بچ کولو وويل، خو ما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونيوه بيا به يې ستر ګې پټې کړې، خوزه پرې پوهېدم چې وايي ، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نيمګړی کړي، او پرمايې همداسې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور يې زما په زنګون خپل سر کېښود ، لکه د اجل پرښته چې لا د مخه په ورسۍ کې ناسته وي ، او د همدې شېبې انتظار کوي، چې زه يو ځل له سونيا سره وګورم اونوريې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پيل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو ، خو داد سونيا اخري شېبې وې ،نوريې سر زما له زنګون نه پرچپرکټ پرېوت، زما له خولې يوه چيغه ووته ،نور په ځان نه يمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زېب ښنګ په ښنګ چپرکټونو کې پراته وو ، زېب ته سيريم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همداسې پروت وم ، زېب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خېز کړل او سونيا په طرف مې وځغاستل خو اوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

I Love you

سېلاب اوس په ملي اردوکې دتورن رتبې ته رسېدلی و، له خپلې
وظیفې سره يې بې کچې مینه درلوده هغه ډېرزړور اوباهمته ځوان
و ،زده کړې يې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.
نوپلار اومور يې غوښتل چې دسېلاب په غاړه دواده امېل وویني
یوه ورځ يې کښېناوه او ورته يې په نیمه نیمه کې یاده کړه چې زويه
هرکور دماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.
دخدای فضل دی ته هم ځوان شوی يې اوخوردې هم پېغلې ده هغه
متل دی وايي چې: خورلور پېغله شوه نوبیا يې په کور کې ساتل
پکارندي ،سېلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا
اودپلار مې چې څنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.
مور يې دسېلاب درضایت خبره پلارته وکړه هغه ورته وویل ګوره
دسېلاب مورې !په دې کې دهلک خوښه او انتخاب ضروردی
دخدای فضل دی زما دوه ورېرې په کور کې پېغلې دي، یوه
ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وايي اونه
مجید ،خوداداوسنۍ زمانې هلکان دي هسې نه بل څوک يې خوښه
وي ؛مور يې هم ورسره ومنله بېګاته چې سېلاب کورته راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې ورته د پلار خبره ياده کړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يو ځل ماوويل چې ته او پلار مې پوه شه او کار مو ، مګر موريې بيا پرې ټينګار وکړ ، چې که څوک د ي خوښه وي نو راته يې ښايه سېلاب پوه شوه چې موريې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې د خاله لور يې وه په ګوته کړه شازيه ډېره د ساده فکر خاونده غلې او بې کبره نجلۍ وه .
د سېلاب پلار او مور د شازيې دوى کورته ورغلل او د هغې پلار ته يې د ښېښنې خبره ياده کړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مئين سړى وه او د خپلې لور لپاره يې سېلاب يو مناسب هلک وګاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو يې بسم الله کړه او د ستمال يې ورکړ دواړو خواو يو بل ته مبارکۍ وويلې او خولې يې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سېلاب او شازيې واده وشوه.
له واده نه نژدې مياشت وروسته سېلاب له کابل نه بل ولايت ته تبديل شو. ولاړ او په مياشت کې به يو وار د څو ورځو لپاره کورته راته خو کله نا کله به يې ټېليفون کاوه کله به چې شازيې ته خسر موبايل ورکړ نو سېلاب به د هغې د ځورولو او غوسه کولو لپاره ويل I love you دې به ورته وخندل ما تا ته څو ځله ويلي دي چې ما ته دا د کافرو خبرې مکوه خو ته يې چې نه منع کېږې !.
او په خندا به يې خداى پاماني وکړه ، شازيه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ويل به يې چې دا به لا څه مانالري چې دى يې راته هر وخت وايې او خاندي ، ډېر وخت تېر شو خداى (ج) د سېلاب د مور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار سوال قبول کړاو سپلاب ته يې يو زوی ورکړ ماشوم لا دڅو میاشتو وو چې(نیااونیکه) یې په خندا اولوبو بلد کړیوه،سپلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه یې ورکاوه چې دهغه یوه اوښکه به یې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تویه شي .
داخل سپلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره یې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازیې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازیې ټیلیفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته یې ورته وویل کورته کله راځې ؟داوار خودې ډېر زیات وخت وشوشهزاد درپسې ډېر زیات پرېشانه شویده ،شهزاد خوهسې بهانه وه په اصل کې خو...... ،سپلاب ورته وویل درځم خوپه یو شرط چې ته به راته وایې I love you شازیه په خندا شوه داڅه خبره ده چې ته پرې دومره مئین یې او دومره ورته خوشحالېږې ؟ ماخو یو وار پرې پوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر راباندې وکړې.
یوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سپلاب وظیفه لرله ډېرشدید جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکر او مخالفین پکې مړه اوټپیان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سپلاب له خپلو نوروسربازانو سره په مېړانه دجنګ په میدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سپلاب دیو دښمن دګولۍ ښکارشواوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپیان دجنګ له میدان څخه وېستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسپلاب چې ټپونه ډېرژورول دکابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامنيت شفاخانې ته په طياره کې راوړل شو، سهار اته بجې وې د سېلاب پلار چې لمسی يې په غېږ او د حوېلۍ په سوفه ولاړ وه فکر وړی و، چې د رېنجرد ټايرونو اواز يې د فکر لړۍ وشلوله او غږ يې کړ هغه دی لکه چې سېلاب راغی ! مور او خوريې د دروازې په لور منډې کړې شازيه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه او غلې غلې خندېده ، چې په دې وخت کې د کور په لوريو عسکر چې مخابره يې په لاس کې وه رارون شو ،د سېلاب پلار چې خپل زوی يې تر سترګو نشو نو ورووته او د سترې مشې په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې د سېلاب د ټپي کېدو او روغتون ته د راوړلو وويل او پو يې کړ چې په کور کې څه ونه وايي،له همدې سره بې واکه شوه او لمسی يې له غېږې په خاورو کې ولوېده، خور او مور يې بېرته د کور حوېلۍ ته رامنډې کړې او د شازيې په غاړه کې لاسونه واچول ، لکه چې خاورې مو په سر شوې ، د دوی په کړيکو نور همسايه ګان هم راټول شول ،خو عسکر وويل: ګوره کاکا مور چې څومره ژر روغتون ته ورسېږو خه به وي ،د سېلاب پلار له پوليسو سره په موټر کې کېناست او موټر روان شو ؛ شازيه او خاله (خوابنې) يې ورپسې لوڅ سرونه او يبلې پښې پياده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سېلاب يې نظر ولګېده چې وچې شونډې،ژېړ رنګ ،او په وينو لېت پېټ پر چپرکټ پروت دی شازيه يې په سينه ړنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور د خبرو وس او توان نه وه ګوتې يې د شازيې په وېښتانو کې ننوېستې ،سترګې يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګوکې وروتهومبلې او په ډېر کوشش يې همدومره وويل I love I. I اوله يوې غتې سلګۍ سره يې سترګې پټې شوې له همدې سره دشازيې له خولې يوه بېدربغه چيغه ووته I love youuuuuuuu .I love youuuu.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې موره

په بېړه روان و ،غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رڼا کې خپله مېرمن روغتون ته يوسي، ځکه چې کلی يې ډېر لرې او سړک يې خامه وه د مازيګر له لمر پرېوتو وروسته به موټرنه پيدا کېده. تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې وليدل پر موټر سورلۍ لکه د شاتو په ګبين چې مچۍ نښتي وي داسې نښتي وو، نو ناهيلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ، جېب يې هم دا مشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونيسي او کلي ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نوبايد چې تر ماښام اوو بجو پورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنګ راغی او د ښځې د ناروغۍ يې ورته وويل،وارخطا شوه په جېب يې ګوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ،بله لارنه وه،نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانی قرض واخستې او هيله يې ترې وکړه چې ترڅا کلي وخته پورې دده پرځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار وکړي، له دفترڅخه ووت هغه ته یې وویل که سبارانغلم نو ګوره چې پام دې وي اورئیس صاحب ته زما دمشکل ووایې ،زه به هم ورته زنګ ووهم.له خفګان نه یې رنګ تک تور واوښت له ځان سره یې کرل ،ربېل ښه اوس څنګه وکړم که پدې روپیو موټر نیسم او کلي ته ځان رسوم نوبیابه مې مېرمن روغتون ته په څه شي راولم ،په کلي کې خوهم کوم روغتون نشته ،نومجبوریم چې ښارته یې راولم.

له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولولپاره وخت نه ورکاوه، حیران ولاړ وه نورنو دماښام تیاروهم خپل ځادر پرځمکه غوړول پیل کړل.ناڅهانه لکه دلیوني پشان روان شو ،له ځانسره غوربده اودسرک توره لیکه یې ونیوله ،بس ځم په پښوباندې ځم !اوس خوراسره ټکسي هم نه ځي ،دربوران هم وبربږي چې کوم ځای کې یې غله ونه شکوي ، خیر راځه خدای لوی دی،خپله لاره یې لنډوله ،چې بیایې دبغل په جیب کې مبایل په لړزه شوه ، ژر یې داوکې بټنې ته زوروکړ، دادی اوس در....نورمبایل دچارج دختمېدو ټالی ووهله ،اوبندشوه.مبایل یې په جیب کې ورخطاکړ اوپه قهریې وویل: ته بدبخته هم باید په همدې وخت کې بندشوی وای؟

نورنو دامکان ټولې لارې ورته بندې شوې بغیرله دې چې له خپل همت څخه کارواخلي هیڅ ممکنه لار نه وه، له نیم ساعت ،څلوېښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقيقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلور ببل شوي خام سړک ته ورسيد په خامه سړک يې دڅپليو ښهار خاته پرمخ روان وو ،په تياره کې دنه ليدو له امله يې څو ځله دپښو دګوتونوکان له تيږوسره وجنګېدل ،خوبياهم ده په درد او سوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اندېښني اخستی وه ،خدای ته يې سوالونه کول چې پرښځې يې ورحمېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې يوخوډېره ښايسته وه ،دهمزولو په ښځوکې به هرچا دباوردښځې صفت کاوه ، اوبل داچې ډېر دبې وسۍ په شپو او ورځې کې يې کړېوه ،دژوندډېري سختي شپي اوورځې يې ورسره تيري کړې وې ،اوتېرولې يې،بله ترټولو مهمه خبره داوه چې پوره لس کاله يې اولاد نه کېده نو دالومړی ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودي ماشوم ته په کورکې ټول لوی اوواړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېرامېدونه يې وپورې تړلي وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالۍ نه په خنداهم شو، يووخت يې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼا يې ترسترګوشوه ،چې دده په لورراروان دی،بيايي خدای پاک ته په عذرونو پيل وکړ ،چې کاشکې دموټروان راباندې زړه وسوځېږي ،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دی هم ورته دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات يې ورته پيل کړل ، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوال اوزاری چې ورته کوي ،اوموټروان پرخپلې   مجبوری
وپوهوي،اوله ځانسره يې پورته کړي ،موټر ورته ودرېده ، ژر
دډرېور طرف ته ورپه منډه شو ،استاده چېرته ځئ؟ مياګانوته
ددوی کلی دمياګانوله کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ويل يې چې زه
خو ترهغې ځايه چې ورسم ،بياخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې له دې چې
اجازه واخلي په مخکې سيټ ورننوته ،اوډرېورته يې مخ کړ استاده
څه لخيره.موټرحرکت وکړ، په شاته سيټ کې دوه نور کسان هم
ناست وو ، يوه له ده څخه پوښتنه وکړه ،وروره څنګه پدې ناوخته
کې پياده روان يې خيريت خوبه وي ؟ده ورته وويل هو خيريت دی
هسې ناوخته شوه راباندې په ښارکې په يوه شخصی دفترکې دنده
لرم، په خبروخبروکې يې ډېرمزل وکړ، نور نو دمياګانوترکلي پورې
دوه کيلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروسته سيټ نه يې تمانچه پرسر
کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز يې واورېده، موټر ځای پرځای
ودرېده ، دوروستي سيټ دوهم نفر راکوز شو راغی، دی يې له مټ
نه ونيوه له موټرنه يې ښکته کړ اودجيبونو په پلټلو يې پيل وکړ،ده
چې هرڅومره زاری اوفريادونه وکړل ، داچې هغوی يې يوائې اواز
وانه ورېده بلکې،څوپرلپسې سوکان اولغتې يې هم ووهه ،ګنګړپه
،خدای د ي ددي دفتر ببخ وباسي چې ته پکې کارکوې ،ايله همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديارلس سوه اوشل روپکۍ؟ ! څه ورک شه احمقه، پیسې اوموبایل
يې ترې واخستل ،دتللوپه وخت کې يې بيا په خوله يو کلک سوک
ورکړاو ترې روان شول دی دخولې او بدن په درد اخته شو خوله يې
له سرو وينو ډکه وه خوبيايې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نوپه
کليو اوبانډوکې يوه وېروونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک
دخوب نرۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ويشت دقيقو مزل وروسته
دخپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور يې دکوڅې په اخر کې و ،داچې
شپه ډېره تياره شوې وه او اواز هم ډېرلېرې تلو ، نو دچيغو او ساندو
اوازونه يې تر غوږوشول، غږي يې سست شول ، پښو يې کار
پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم !
داسې شو لکه هيڅ ساه چې پکې نه وي، ځان يې په کش کولو کش
کولو ،دخپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، ددروازې له ټيل
وهلوسره پرېوت ، په کورکې چا ددروازې کړپ واورېده ځوکسانو
يې پرلور راوځغاستل ، باور چې له خولې اوپزې يې وينې روانې
وې اوسپين کالي يې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر يې
له انګړ څخه کټ راووړ ،پورته يې کړ، اوبه يې پرې وپاشلې ، په
کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، ځوک له قدري نه راتاو وو
اوځوک له باور نه ، يو قيامت جوړ شوی، لږشېبه وروسته باور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ورپولې ،په هوښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکو ډکه ده،
خیزیې وکړ ، څه چل شوی دی ؟ ! چې په دې وخت کې یې مور ورته
په غبرګې کوچنی ماشوم واچاوه اوچیغه یې کړه دادی ستا اودهغې
د واده نښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضاعي خور

کورمو په پاکستان کې وه، یوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې وراره له لاسه ونیوم، له لارې نه یې ګوښه کړم ما ورته وویل شېرازه ته !دلته څه کوې ؟زه چې ځو کورته، شېرازلږغلی شوله تاسره مې یو څه کارو ، ښه وایه څه کاردې و ؟

دومرضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې د شېرازه په زړه کې یو څه شته خو دویلو جرئت یې نکوي، له لاسه مې ونیو لیونیه وایه کنه ولې غلی یې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه یې وایه چې څه دې ویل؟ شېرازیو مسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نو بیا څه چل شوی ده؟

هلک دخولې مزې وشکول :یاره کاکا زه خویې بلکول لیونی کړی یم، وایم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانه اوغونډه زنه خویې په زرګرجوړکړې دي دقران کریم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)دادچین ماچین خاپېرۍ ځوک ده چې ته یې دومرشیدا شوی

وایم کاکا دهېڅ ډول خوبۍ کمی پکې نه شته. ښه نواوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې اوکنه زماخودې ورته تلوسه کړه، ژرېې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته وایه، شېرازیوځل بیا ستونی تازه کړ ژبه یې په شونډو تېره کړه لاس یې اوږود کړ هغه ژېړه دروازه وینې چې د ترپال پرده ورته پرته ده ؟ هو دقدوس خان کوردی ښه ښه نالایقه (زردانه) یادوې هو هغه خورښتیا هم ډېره ښایسته اولایقه تجلي ده الله دې پرده وساتي
شیراز ځانته ګوته ونیوه، یو وار دې یې خدای زما کړي بیا به ته ګورې چې زه یې څنګه ساتم وایم لاس به یې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه سامانه به ورته نیسم !دی لاد هغې د ښکلا په ستاینو بوخت ووچې ماته دزردانې اوشېراز ورکتوب رایادشو په رښتیاهم له یو بل سره یې ډېرمینه درلوده او همېش به یې یوځای لوبې کولې، خوداچې دوی سره په وړکوالي کې بېل شوي و،اوس شیرازهغه نه پېژندله چې زردانه ده، ماورته وویل ،وراره ! څنګه زړه دې نه دی چې بیګاته دې زه او پلار د قدوس خان مېلمانه شو؟ او زردانه ترې ستالپاره وغواړو !
ـ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلی یم، په خندا شولکه چې ته مې ډېر خوښېږې وایم چې زړه مې درنه توردي ،په بربتوکې یې راته وخندل او غبرګ یې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځوکورته هرڅه به خدای سم کړي، دواړه زمونږ کورته ولاړو د چای څښلو څخه وروسته شېرازپورته شو ، ښه نواوس زه ځم اوبیګاته به دې په تمه یم ته به مې د پلار جان سره دا خبره حتماً یادوې.
ـ وایم یادول څه کوې همدا نن شپه به ورځو ،په کرس کرس یې وخندل دخدای پا مان ستاپه تمه ! بیګاته یې زه کورته ورغلم سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستو شېرازلکه دبربړکۍ په شان تاوېده چای يې راوړ، والکه ماخوچای څښلی و، داهغه چای نه ده چې تاڅښلی ده دابېل چای ده پياله يې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مايې دپلار سره خبره ياده کړه هغه راته وويل چې تراوسه خوشېرازماته هېڅ هم نه دي ويلي ،اونه هم مورږ په دې خبره کوم فکر کړی دی.

ماورته ويل لالا ! ماته خو يې ويلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما هم وراره دی.

ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا ورېنداري سره مشوره وکړم کنه، وايم ورېندار مې زمادخبرو نشي اوښتی ،څه چې ځوو،رانېغ شو، والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وايم راځه چې نن دستمال رانه ورم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره را اووتو اود قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه خوراورينه ټنډه هرکلی وکړ اوحيران و چې په دې دخت کې موځنګه ورپېښه وکړه ناستوو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو قدوس خان ته يې مخ ورواړوه چې مونږ دلته ديو خبرې لپاره راغلي يوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته يې ووايم قدوس خان ډېر ښه سړی وو ،ويې وويل چې دومره دې راباندې باورنه درلود نوبيا په تورشپه راتلې دڅه لپاره ساده سړيه داسې فکروکړه چې يواځې ناست يې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده بنده ژبه ويل مونږ راغلي يو چې تاسوته دښيښې لاس درکړو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادوستي ومونوره هم ټینګه شي، قدوس خان په خپل ښوی سرلاس راکش کړه
یوشېبه غلی شو ،دیوې شېبې لپاره چوپتیا خوره شوه داسې لکه هېڅوک چې په کوټه کې نه وي خوددې خاموشۍ لړۍ ډېره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه ،ویې ویل سمه ده موږ به مصلحت وکړو، بیابه تاسې ته احوال درکړو،ماغوښتل چې یوڅه ووایم خولامې راته اشاره وکړه اوغلی شوم.
_ښه نوموږبه بله ورځ بیا راشو اوس دخدای په امان، هغه ویل پاتې شئ شپه له موږسره تېره کړئ سباته به ولاړشې ، نه موږدرنه ځوچې کورکې به ټول انتظارباسي ،دخدای په امان ،بله شپه بیا ورغلو،خو داځل مو وربندار هم له ځانسره بوتلله، خبرمو سره یاده کړه هغه وویل ماته شېراز معلوم دی چې ډېرښه هلک دی تعلیم یافته هم دی او الله دې نورهم ورته نېک وښیي، موږپه دې ښېښې خوښ یو، یودم مې ترې لاسونه تاوه کړه مبارک موشه ! دشیرینۍ دقاب څخه مې خوداني چاکلېټ اونقل راوا خستل وا خلئ،واخلئ خولې موخوږې کړئ، قدوس خپل زوی ته اوازکړو زو یه ورشه اودستمال راوړه هغه دې هم خیریوسي بس په یوترپ کې یې په غوري کې اېښی دستمال راوراساوه وماته یې ونیوه ما هم ترې وا خست، اولالا ته مې وکتل اودتلواشاره مې ورته وکړه، هغه راته ویل دومرتلوارمکوه غفاره لږساړه خوره، کله چې دباندې راووتو ماویل که ستاسواجازه وي زه به یوڅودتمانچې ډزې وکړم ،قدوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان مخ راواړوه دادخوښۍ کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزې پيل کړې ما تيار له ځان سره يوڅوداني دلس وروپيۍوال پتاس هم اخستي وو، دا ټول مي لکه دماشومانو والوزول، اوکورته ورسېدو هغوی ټول په انتظارکې ناست وو ،داموڅومره ناوخته کړه مورخومو له انتظاره مړه کړو څه موو کړل؟

ما وغوښتل چې شيرازيوڅه وځوروم ،ځان مې لږ شان پرېشانه کړ اودکښېناستلوسره مې يوسوړ اوصوېلي ووېست ،تکيه مې ووهله دشېرازرنګ پک والوته ،ټولوماته کتل اودځواب لپاره يې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامي پخ وهل اوچيغه يې کړه مبارک موشه اودستمال يې دټولوپه مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک په يواوازشروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالۍ څخه له سترګو اوښکې راتوې شوې، اوماته په غاړه کې راپرېوت ،وايم غفارکاکا زنداباد، شُغلې پرې ورخېز کړل ای بې شرمه !ژندابادد خولې پېښې يې ورته لکه ديوې ماشومې پشان وکړې، مور يې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه يې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوته مبارکي ويله اواجازه مې تري راواخستله، دخپل کورپه لورروان شوم، د دوه درې مياشتو په تېرېدو سره واده تيار شوه، دکلي په کوڅوکې سره، اوشنه ټکري ښکاره شو چې دواده کورته له هرې خوا پېغلې، زلميان اوزړې رواني وې ،دواده لومړۍ(دنکريزو) شپه ښه په درزاودروزکې تېره شوه دکورله دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخــه د پېغلو پــه لاســونو د درياګانو او چمو او ازونه اوربــدل کېــدل او د بانــدې د غټــو دوه ســره ډولونــو اوازونــه او د ځوانانو اتڼونــه او د پښــو د ربا اوربــدل کېــده، ســباچې د ډوډۍ مراســم خــتم شــو او مېلمانـــه خـــلاص شـــول ،نو د تخـــت شـــانۍ وخـــت شـــو ټولو مېلمنو او د هلــک خوينــدوورونړو او خپلوانو ټولو رنګينې جــامې اوغوســتې وې شاه اوناوې يو ځاى ودرول شول او يوبل ته يې پــه ګوتوکې ګوتمې ورکولې(چېله بدلې) چې پــه دې وخت کې ناڅاپــه يوې زړې بوډۍ غږ وکړل:صبر وکړۍ !!

ټــول حيــران شــول ددې پــه لــوري ســترګو شــپېلۍ ورمخــامخ کــړې ، دا راغلله اودې ټولو ښځو له منځه دناوې او شاه ترخوا ودربده.

ويې ويل: زه نن يو خبر کووم ددې په خاطرچې پــه اخرت کې مې غــاړه بنده نــه وي هغــه دا چې مــا دې دوا ړوتــه پــه ماشــوم تــوب کې شــيدې ورکړې !دې اودواړوزما تيونه رودلې دي،د شبراز رنګ والوتــه بې واکه، شوه له لاس يې ګو تمه په پرمځمکه پربوتــه، خپلــه هم پــه کټ کــې راچپــه شــو او واده تــه راغلــې خلــک پــرې راټــول شــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدنصیبه

ماذدیګر دفتر نه له روخصتېدو وروسته دکور په لور روان وم زمونږ
کلی له ښارڅخه ښایسته لېرې دی، له موټر څخه کوز شوم اودکور
په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدوسره سم ګورم چې دخدای (ج)
بخښلي سرور اکا لور زېبا په چیغو اوکړیکود کور له دروازې څخه
کوڅې ته راپرېوته اوپه سپېروخاوروکې یې ځان له ډاګه ډاګه واهه
له کور څخه هم دساندو اوژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل، حیران
شوم له ځان سره مې وویل خدای دې خیر کړي دسروراکا ښځه ببو
لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره
سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونیوله اوله خاورونه مې پورته
کړه ترې ومې پوښتل څه چل شویدی خوزېباته سلګیو وار ورنکړ
چې زماد پوښتنې ځواب راکړي ؛په دې وخت کې دکورله انګړ نه
دحمید دمور اواز چې له ژړا سره بدرګه کېده وویل حمیده زویه مور
دې درنه ځارشه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصیبه خدای اخستې
وای میندې یې ورته زما پشان بورې شه بچیان یې ورته یتیمان شه
او .... نورې خبرې په ژړاکې ورکې شوې زما زړه په درزېداشو ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې څه ! ! حميد مړدی ؟ نه داسې نشي کېدای ! نورنوبېواکه شوم
دېوال ته تکيه شوم خدايه حميد خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه
خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې
دموټر رڼا راښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه
کې لکه دطوفان پشان يوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحميد دوی
ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ
دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو ګورم چې حميد
خوارکی په سرو وينو کې لژندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه
وخته په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر څخه
راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحميد په ملا کې
داسې ننوت لکه په يو ه کځوړه کې چې لاس ورښکته کړې داهغه
ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوېسته کټ په
ښځو کې ورک شو ، زېبا ځوارې بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه
واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس ورواچاوه اوپه چيغو کې
يې ورته وويل((مورجانې اوس به تاته داروڅوک راوړي)) دکلي
ځوانان تللي ول هديرې ته اوقبر تيارشوی وه مړی موشپې ترشپې
خاوروته وسپارله. حميد اوزيبادواړه هغه بد نصيبه خور او ورور
ول چې دوه کاله وړاندې يې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له
امله مړ شوی وه، اودوی يې دتل لپاره له مينې بې برخې شوي وو
دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحميد په غاړه شوه
نوموړی په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې یې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين،هوښيار اوډښو اخلاقو څښتن وو دښوونځي تر ختمک یې ديني زده کړې هم کولې مګر دپلار له وفات سره سم دي هرڅه ته دپای ټکي کېښودل شو ، حميد به سهر له کوره وته اوپه بازار کې به یې دکراچۍ پرسر بسکېټ ، ژاولي ، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې تر تيب یې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميددوی ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زيبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور یې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلوځانونوته نفقه برابروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنی وظیفه

تل به يې د نوم په اوريدو ډېر خوښېده او که به بې د چاله خولې د هغې په اړه کومه خبره واورېده نو د هغه شخص خوله به يې ګړوله تر څو يې په باره کې يو څه وغږېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه مګر پرده يې هېڅ خيال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې وکړي؛ خو ددې موقع وخت يې هم نه ورکاوه ، ځکه چې هغې هم ځان ته يو څوک ويلې ،يوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې يو په بل پسې په څوکيو ناست وو ، خو استادلا نه وراغلی چې په دې وخت کې د تميم د ټېليفون زنګ پورته شو کوم ملګری يې زنګ وواهه ټيليفون يې اوکې کړ د خبرو په منځ کې تميم غوښتل چې له هغه نه د چانمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه ، نو دا وخت د ته له ولولې سره د خبرو کولو لپاره يو طلايي چانس و ، نو بې له سوچ او فکره يې پرې غږو کړ و ښه دلږ شېبې لپاره دې قلم راکړه يو نمبر پرې ليکم زما سره قلم نشته ، سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بيا يې هم قلم په تېزه ورګذار کړ تميم چې نمبر وليکه نو قلم يې د مېز په سر ټکوه د خدای پامانی، وروسته يې په خپل جيب کې واچاوه ، کله چې استاد کلاس ته راغی او درس يې پيل کړ په شاګردانو يې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مو د نوټ لپاره اماده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، ولوله چې قلم يې له تميم سره وه اوبل قلم هم ورسره نه وه حيرانه پاتې شوه چې له تميم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي، تميم هم سرتېټ اچولی و او په دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په خپل خوږ او نازک اواز قلم وغواړي او دده هغه ارمان چې له ډېره وخته يې په زړه کې وه پوره به شي، مګر ولولې د يو بل همصنفي په واسطه ترې د قلم غوښتنه وکړه!! تميم وکتل چې ولولې ترې دراشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېر مايوسه شو، قلم يې ورکړ استاد درس پيل کړ، د درس په جريان کې استاد د سبا ورځې لپاره شاګردانو ته کورنۍ وظيفه په نښه کړه تميم د شپې په کورکې کورنۍ وظيفه ليکله چې په اخري کرښه کې ترې يو څه اشتباه وشوه دا ورقه يې په همدې ځای پرېښوده او په بله ورقه کې يې کورنۍ وظيفه وليکله، کتابونه يې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه يې هم د کتابچې په منځ کې کېښوده، سبا چې کورس ته لاړ او استاد راغی نوله هرڅه نه مخکې يې کورنۍ وظيفه وغوښته، ولولې ته ورپه زړه شو چې کورنۍ وظيفه يې هېره کړېده حيرانه وه چې څه به کوي ځکه چې استاد هم ډېر غوصه ناک وه تميم چې ولوله ورخطا او ترهېدلې وليده نو پوه شوه چې کورنۍ وظيفه يې نده ليکلې نو يې سمدستي خپله کورنۍ وظيفه راواخسته او د خپل نوم پر ځای يې د ولولې نوم وليکه، له استاد نه پټه يې ورقه د ولولې مخې ته وړاندې کړه او خپله يې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي، او ويې ويل چې استاد خو يې هسې هم ټکي په ټکي نه ګوري، ولولې چې ورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژريې په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای ليکل شوی و حيرانه وه چې څه وکړي ورقه واخلي اوکه دا استاد رټلي اوخجالتوونکي خبرې واوري نوله ځان سره يې پرېکړه وکړه چې دا استاد له خبر ونه راته دانبه ده چې وايې خلم همغه وه چې تميم ولوله دا استاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخر کې ولولې له تميم نه مننه وکړه؛ خو تميم ورته وويل چې ماداکار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنوروشاګردانو په مخ کې رټلې خبرې ونکړي.

دتميم په دې صميمانه اوله پېرزوينې نه دکوخبرودولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت اوکينه په مينه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تميم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم يې ورڅخه دراشد په خوله غوښتې ؤ، تميم چې زړه يې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي اندازکې ځواب ورکړ(نوپرا بلم)

له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل اودکلاس تر شروع کېدوپورې به يې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلوکې کنورسېشن(محاوره)کوله. کلاس نيمايي ته رسېدلی وچې دتميم دوی کور دڅه مشکل له عمله له(قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنوتميم نشو کولای چې له کوټې سنګي نه شهرنو ته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبايې ولولې ته وويل زه نورکورس ته نه راځم ! څه نه راځې ! !؟ولوله حيرانه شوه اخرخبره څه ده؟ده ځواب ورکړزموږکورله دې ځای نه لاړ اوپه کوټې سنګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې موبل کور په کرایه ونیوه نو دا ځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده او نشم کولای چې روزانه لاړشم اوراشم ولوله ډېره خفه شوه ،اوله د ې سره ترې تمیم روان شو ،خپل کورته نژدې یې په یوه کورس کې داخله وکړه خوکله کله به یې دولولې پوښتنه کوله ،هغه هم اوس کورس ته نه تلله ډېروخت وشو چې ولولې اوتمیم سره ونه لیدل ،یوه ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلرې یې پرانیستې وه لغات یې زده کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدو کې یوه انجلۍ ورسره دتېرېدو په وخت کې ولګېده دتمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل نجلۍ همغسې دبربرکۍ په شان تیزه روانه وه او هېڅ خیال یې پرې رانه وړتمیم له ځانه سره څه وبنګېده اونجلۍ پسې یې وکتل دنجلۍ لنډو پنجابي جامو ، نری دګولوبند په شان ګوچنی ټکری اوتوره اوږده چونټکه چې په ملایې لکه دمارپه شان راځړېده، دهغه دفکر مارغه له ځانه سره په هواکړ،کتابونه یې راوټول کړل او په بېړه ورپسې روان شو خونجلۍ ورڅخه دجیټ په شان والوته ، سوچونو پسې واخیست چې دابه څوک وي ،دچالوربه وي ،څه کاره به وي ،چېرته به ځي او....په همدې سوچونو او فکرونو کې کورس ته ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه مګر فکر یې په بل ځای کې و استاد پرې څوواري اواز وکړ مګر تمیم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له رخصتېدو نه وروسته کورته ولاړفکریې پرځای نه وه ، سباته تمیم له خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې دکورس په لورروان شوخونن

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ نه ،نن د ی له هېڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نبغ کتابتو ن ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ دمطالعې څو دقیقې وروسته تمیم د دروازې اوازو اورېده سرېې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه بېرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ،بېرته یې په لوستلو پیل وکړ چې یو وخت یې ساعت ته وکتل نو د دوی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښوده او منډه یې کړه د دوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زینه کې روان و ه چې له پاسه پرې یو بل څوک د اسې راکوز شو لکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضانه غوټه وکړي تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راورسېدله د دواړو سترګې یو پر بل کې ونښتې هک پک شول.

دهغې له خولې ووتل تمیمه ! !ولولې ! !تمیم چې دولولې لنډو جامو ،اوږود قد ،توروا وږدوزلفو ته وکتل نو پرونۍ صحنه ورته مخې ته ودرېده نوله ځان سره یې وویل چې هغه پرونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سریې په کتاب ورټیټ کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه دبوتانو په شان یو بل ته مخامخ ودرېدل او له ستګویې اوښکې روانــــــــــــــــــــــــې شـــــــــــــــــــــــــوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کورکې دټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، دهريوه په څهره کې يو عجيبه شان تغيربښکار کېده، مابه چې هرڅومره وپوښتل چې ايا زموږ په کورکې څوکومه ستونزه نه ده راپيدا شوې؟ ټولوبه ويل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی يې هلته خوټول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تاته دلته هرڅه بل قسم ښکاري ،ددوی په خبره به ماهم وويل چې کېدای شي، همداسې وي،ولې داځل زه له واده نه دوه مايا شتې وروسته تللی وم او يويونيم کال وروسته راغلم، يوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبايل مې سرته چيغې پيل کړې،سخت قهر راغی ،ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی ، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شامې موبايل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبايل مې هغه زموږ اوستاسې به اصطلاح کشکي وو، غوږته مې وړاندې کړ،ترڅومې غږ وربانديې کاوه ،چې هغه رابانديې را مخکې شو.لالامبارک شه زه کاکاشوم، اوازد سرورو (زيشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا شوی وه) ټولورا سره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم راکولې، خوزه به شرمېدم د چا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده څومیاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړېوه، ماته یې وویل چې هلکه راشه همدلته به لماسره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ماهم ورسره ومنله نو راغلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېواد کې له هماغه ملګري سره په کارونو کې بوخت شوم، له داخل راتګ سره هرڅه بل شان وه، البته یواځې زمونږ په کور کې ، خوترټوولو مې مېرمنه ډېره ماېجنه ښکارېده، ما به چې هرڅو مره ورته وویل او د دې د خاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلور ورځو راپد ېخوا یې په کړو وړو کې ېبخي تغیر راغلی و، د شپې لخوا به هم ډېرنا ارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې ، که څه هم هغه خو لا څومیاشتنی و ،په هېڅ هم نه وه خبر ،ما به ورته خندل ، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوي؟ داخو کوچنی ماشوم دی ، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ارام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لري،له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده ، او تل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یواځې به کېناسته او پاڅېده، ما څوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خو هغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـادي يـم، کومـه دتشـويش خبـره نشـته،دې بـه ماتـه ويـل چـې زه خوشـحاله يـم ، او ماتـه څـه مـه وايـه زه لـه هېچانـه ګيلـه او ګـزاره نـه لرم،دايي هم راته ويلي ووه چې کله يو اځې وي، او څوک ورسره نـه وي ، نو هيلـه ده چې ناځاپي اواز پـرې ونـه کـړم، ولـې چـې وېرېږي، عجيب خويونه به يې کول، زه هم يو شان تعجب کې وم ،څو ورځې نوري هم په همدې شان تېرې شوې، يوه ورځ لـه وظيفې نـه پـه وخت راغلم ويل مې چې نن به داهم له ځانسره واخلم او کوم ځاى تـه بـه پـه چکر ولاړشو ، کورتـه چې راغلم خويندو وروڼو راسره روغبړ وکړ؛ مېـرمن مـې ترسـترګونه شـوه ، دکـورنۍ لـه غړيـومې وپوښـتل چـې چېرې ده، هغو وويل چې په خپل اتاق کې ده شميم زما په مور پـلار، خويندو وروڼو هم ډېره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه يې ورکـول ، پـه کـور کې داسې نه ښکاريده لکه داچې دکوم بل کورنه دلتـه راغلي وي، ولې چې پلار، مور او ټولې کورنۍ به زما خيـال هـم ډېر زيـات سـاته نـو لـه همدې امله بـه يې داهم ډېره خوشـحاله سـاتله او دې مـې هـم دکورنۍ ، زما دخپلو، خپلوانواو مېلمنو ډېر عـزت او احترام کـاوه ،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف يا ځنځير نه وه همداسې پورې کـړاى شـوې وه.پـه لړزېدلو لاسـونومې پـه داسـې حـال کـې دروازه ورخلاصـه کـړه ،چې غوږونـومې دزړه درزا بې لـه کـوم مشـکل څخـه محسوسوله، هغه دکوټې په منځ کې يو اځې ناسته وه، غوښـتل مـې غږ پرې وکړم ،خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څوځله مې زړه راغـټ کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم او پـه دې پلمه يې څنګ تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورشم، خوبيابه مې وويل: نه ولاكه غږ پرې وكړم كه وو برېږي نو بيا ؟
هسې هم هغې خو راتـه ويلي چې پـه داسې وخت كې بايد پـرې يـو
ناڅاپه اواز ونكړم، بيابه مې وويـل چې څه وهي خودې نه اونـه ادم
خوره ده، چې وبـه دې خـوري، راځـه همداسې ورشـه ،خوبيابـه مې
وويل هسې نه چې دا وو برېږي، اوځه چل پرې ونه شي،خير خوونـه
شو ،نور مې نو زړه د زمري كړ، ستر ګكې مې پټې كړې،يو ځل مې پـه
ستوني فشار راوړ، چې څه ورتـه ووايـم، خو ستوني هم قسم وكړ،
چې اواز بـه رانـه ونـه وځي، پـه دې كرلـو ،ربېلوكې نژدې درې ځلور
دقيقې تېرې شوې، اخر مې ويل هسې نه چې ومې وينـي ،بيابـه بل
ګمـان راباندې وكـړي، بـې اختيـاره مـې وويـل، شـميم ! !مـخ يـې
راواړاوه ، له ستر ګويې اوښكې رواني اوتكې سرې وې، مخې تـه
يې دټوشي پيپرو قاغذي قطعې ايښې وې او سمه ډېرې يې جوړې
كړېوه، ځان مې زړور كړو خواتـه يې ورغلـم، څه چل شـوى دى؟ چې
داسې تنها يې دې غوره كړېده، ايا زما له كورنۍ سره دې طبعه نـه ده
جوړه ، اوكه زما كومې خور يا وروراويا هم بل چادرتـه څه ويلي وي
خوماتـه يې ووايـه ،زه بـه يې پـو كـړم ، لـه ځايـه پاڅېـده، لاس يـې
دستړي مشي پـه نيت رااوږود كړ، مـايې هـم لاس ونيو ،اولـه ځانسـره
مې كلک كړ، پرې مې نـه ښود اوښكې مې ورپـاكې كـړې، ورتـه مـې
وويـل:ګـوره شـميم ! ! نـن چې هرڅه راتـه صفا صـفا ونـه وايـې هـېڅ
امكـان نلـري، اخـر چـل څـه شـوى دى ، چـې تـه داسـې كـوي ،ګـور
داخوستا يوه ورځ نده اونه دې هم يوه اوونۍ ده، له كله نه چې تـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلي يې ما ستا پرشونډو مسکا ونه ليده بغير له غم خفګان او پرېشانۍ ايا له ماسره خوشحاله نه يې؟هرڅه چې وي هله ژر کوه ماته يې ووايه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر نه دی راپاتې ،که په ماکې کومه خبره وي راته يې ووايه، که څه ناروغه يې هم راته يې ووايه او که کوم بل مشکل وي هم راته يې ووايه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې د رنګ کې تغير راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاځانته په شيشه کې کتلې دي، نور درنه زه وبرېږم.په مکر جنه لهجه يې راته غلطوونکې خندا وکړه ،په سينه يې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره يو خو ته لاڅومره په خبرو پسې ګرځې، غوښتل يې چې زه دا خبره هېره کړم ،نور څه ويل يې پيل کړل ،خو ما هم ضد پيل کړ او جدي شوم ورته ، ورته مې وويل چې راته يې ونه وايې بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به يې راته په همدې ځای کې وايې او هغه هم همدا اوس.کله چې پو هه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړي، نو يې راته وويل چې خبر درته کوم خو يو شرط لرم ، ما ورته وويل هرشرط ته دې تيار يم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وويل مرګ ته هم تيار يې؟څه ! ! ! داته څه ډول خبرې کوې شميم ! !؟وګوره وو برېدې کنه؟

نه نه يم وېرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشي اوربدلی نو بيا پوښتنه څله کوې؟خير وايه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تيار يم.و يې ويل نو بيا يوه وعده وکړه، زما زيشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

به خوښ او خندان ساتي.هاهاها په کړس کړس مې ورته وخندل، ای هی تالیونۍ دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو ، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یوځه ټکنۍ شوه، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نوما خودرته ویلي ندي چې هغه ناروغ دی ما ورته وویل چې انشاء الله دا هرڅه به همداسې کېږي لکه څرنګه چې تا وویل، ښه نو اوس راته ووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو ،سترګې یې پټې شوې، مخ یې سورشو ،ژړا یې ایساره نکړای شوه ،دسلګیو سره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان ، خوله یې بنده شوه بیا یې هڅه وکړه زیشان، ماوویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نو بیا ولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیا یې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله ،په ډېر قهر مې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ !له ژړا سره سم یې له ستوني اواز راووته،کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده ،ویې ویل دی وینې سرطان لري ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد پـه يوه اوږده لکړه کې به يې د مرزانو قفسونه راځړولي و، په هر قفس کې بـه درې يا څلور دانې لکـه دبګرام او ګوانتانامو پـه زندانونوکې چې پـه يـونيم متر کوټه کې به دوه درې افغان بنديان پراتـه وه، او د کرونـدو پـه لـور بـه روان شوه دده عمـر پـوښ و خو فکريـې بيـا هومره نـه و، لمـونځ يـې د ثواب لپاره هم نـه کـاوه بس تـولـه ورځ بـه دی و او مرازانـو تـه تيپچـه وهل له سهار نه تر ماښام به يې مرازان نيول که چا به ورته ځان هم مړ کړ او څومره عزر او زارۍ به يې ورتـه وکـړې خو ده پـه زړه سـخت بـه ورته يو دانه هم نه ورکاوه ،له هېچا څخه به يـې پـه نيولـو کـې مرسـتـه نـه غوښـتـه پـه خپلـه بـه يـې نيـول او پـه خپلـه بـه يـې خـوړل او جنګـول، نورکار به يې نـه و هـر ورځ بـه يـې د ميرمنـي جنـګ او دعـوی ورسـره پورته وې خبرې به يې ورته کـولې ځـوانيمرګ شـې دا مـرزان دې سـتـا پـه سرماره شي ، بلا وهلی يې چې څه خواري مزدوري وکـړې هغـه بـې زبانه ځارويو ته خو لږه ګياه (واښه) راوړه بس په تياره يـې خـوري او څښـې. ټول کارونـه بـه يـې مېرمنـي کـول بـازار تـه بـه پـه سـودا پسـې تلله،پـه پټيـو کـې بـه يـې سـري او تخمونـه شـيندل، ځمکـې بـه يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خړوبولي ، وايم ټول کارونه به يې کول ،زامن يې واړه و د څه ګټې وټې نه وو مشران اولادونه يې لوېې وي ،تر څو يې چې زامن د څه خوارۍ مزدورۍ کېدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، يو وخت مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مړازانو له لارې لاس ته راوړې وې جنګي مړازان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې روپۍ يې جمع کړې وې، خپل ليوني فکريې پکارا چولی و ،چې راڅه په دې روپيو يوه جوړه غوايان (قلبه يان)روانيسه داخپله ځمکه به پرې جوړه کړې اوله بل طرف نه به د مېرمنې له ډېرو خبرو څخه خلاص شي ، نويې همدا سې وکړل، يوه جوړه قلبايان يې راونيول په خپله ځمکه کې يې يوې او منډاووګان کول قلبه يان يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلدنه وو ، ډېريې په عذاب کړ يوه ورځ يې پرې يوه (قلبه)کوله چې يوه غوايي په بل باندې ښکر وار کړ له مجنون ماما څخه ګنده کړه شوه او د غويي پښه يې ووهله ؛ده چې د غويي پښه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابو نشوای کړای فوراً يې جيب ته لاس کړ يو کوچنی چاقو چې هغه به پرې منې ،بادرنګ اونورې مېوې خوړلي له جيبه راووېست او په غويي يې ښه دزړه له اخلاصه ګذاروکړ،د چاقو ټوله پلنګه يې د غويي په ورانه کې ورننه وېسته اونوريې ورته چوکه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه يې بوتلل او دونې تر سيوري لاندې يې وتړل ،قسم يې وکړ چې يوه کوده واښه به هم رانه ونه خورئ تا سولا ترا وسه د مجنون ضد ندی ليدلی؛ په دې وخت کې يې کوچنۍ لور ورته سباناری (د سهارچای

(c) ketabton.com: The Digital Library

)راوړ، که ګوري چه په غوبي يې پام شو ،چې په وينو سو ر پورده
نوبي چای توت دوني سيوري ته کېښود اوروانه شوه ،د پلار له
وېرې يې منډه هم نشوه اخيستی ،خو کله يې چې له ستر ګو پناه شوه
بوتونه يې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده
نوله ډېرې ستړيا څخه يې خبرې نشوې کولای،موريې ترې وپوښتل
چې څه چل شوی دی؟ داچې بچيانوبه يې پلار ته باباويل نو په ستړې
لهجه يې وويل بابامې غوبی په چاقو وهلی دی ! څه !؟وی ډوبه
شوم ، ټکری په سر کړاو بيلې پښې له کوره ووته، يوه تاري ټوټه يې
له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټي ته په
رسېدو سره يې چې سترګې په غوبي ولګېدې، چې له ډېر درده لګه
دماريه شان تاوېږي؛ نوپه سترګو يې توره تياره شوه سترګې يې
پټې او خوله يې خلاصه کړه ،مجنون ماماته يې په سپکو سپورو
پيل وکړ،مګرهغه پرې خيال رانوړ اوبېغمه يې خپل چای نوشيجان
کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو
مجنون ماما په هغې يو ګذار وکړ خو هغه يې ژوبله کړه هغه متل دی
چې وايي:دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنې يې ورته مخ
واړاوه خدای دې رېږه په ټټر تويه کړه، خدای دې ووهه سپين رېږی
شوې، دلمسيانو خاوند شوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر
نشوې ،دوی دواړه اوس سره عادي وو ،جنګ او جګړې به ورته
ساعت تيری ښکارېده ،ولې چې په هغه ورځ چې ددوی چيغې به
پورته نه شوې، نو خلکوبه ويل چې نن يا مجنون اويايې مېرمن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې نشته، مجنون چې یو عصبي سړی وه نابیره له کوره ووت او
دکلي په دلاک (نايي) پسې یې پلټنه پیل کړه پیدا یې کړ له لاسه یې
راونیوه او په یوه ګوښه کې یې کښېناوه. هله ژر کوه له دې ږیرې مې
خلاص کړه چې دفلاني دلور زړه یخ شي، دلاک ورته ښکته پورته
کتل ،ورته یې وویل :مجنون ماما ته په هوش کې خو یې؟ دا ښایسته
اوږده ږیره او پاکه خرېیل؟ ! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور اوشین
اوښته وویل: ږیره ستاده اوکه زما وایم خبرې مکوه او چې زه درته څه
وایم هغسې وکړه نايي مجبور شو او دمجنون ماما اوږده ږیره یې
ورته پاکه خرېیله اوروان شو ، کورته چې راغی بچیان یې پرې
راټول شول وی ! ! بابا دادې څه کړي ؟دی راغی او دهوېلۍ په منځ
کې ودرېده ګوري چې مېرمن یې هم راغله او دمجنون شین مخ یې
چې ولید ! ! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږیره لیونی شوې ؟دادې
له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مرز یې په لاس کې وه او پورته
پورته یې کاوه په تروه تنده یې ورته وویل هر وخت به دې یو متر ژبه
راوېستې وه ږیره دې په ټېرتو یه شه، داسې شه او هسې، دادی ځان
مې ترې خلاص کړ، همداسې دې غوښتل کنه؟که بیا مې درته له
خولې نه یوه خبره هم واورېده نو ستاد سرحال به هم زما دګیرې پشان
وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې یې ومښلې او په خپل ځای کېناسته
،خپل سوری سوری ټکری یې راکش او پر سریې سم کړ، څوځایه
پینه شوې کلوشې یې پر پښو کړې روانه شوه او بلې کېږدۍ ته ننوته
،ترښا یسته څنډ وروسته یې بېګانی جواری او یو کلوله پیاز په پلو
کې واچول او له کېږدۍ څخه راووته ،خوب یې لا له سترګو پوره نه
وه الوتی او لکه ټال ځنګېده ،لکړه یې راواخسته او رمه یې روانه
کړه ،صبرو چې پایندۍ ولیده نو په بادام ګل یې غږ کړه بادامیه
ومرګ دې یوسه تادخوب ګوډی هغه ده پایندۍ خپل مالونه
راخوشې کړل او ته لا پروت یې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په
طرف روان شو موریې ورته جواری او لړ پنېر په دستمال کې وتړل
پتکی یې غاړه کې واچاوه او په مال پسې شوه،دوی دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري او سېرلي دڅړ لپاره دغره لمنې ته بېول
،پایندۍ بل ورور یا خور نه درلود موریې یو کال دکډو په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل یوه لیوني اوښ د سینې لاندې کړې او وژلې يې وه ، پلارېې بل واده وکړ دې کورته د میرې له راتګ سره سم د پایندې د بدمرغۍ ورځې شروع شوې ، ډېره بده رویه به یې ورسره کوله سهاربه یې ورته مالونه مخکې کړل او بېګاته به په تیاره سترې ستومانه او خوبولې راغله کله به مړه(ډکه ګېډه) او کله هم وږې ویده شوه ، اوس یې پلار هم هغه پخوانۍ مینه نه ورکوله هغه ته به یې چې مېرمنې څڼګه (ډول واهه)دی به ورته ګډېده.

غرمه شوه بادام او پایندۍ خپل جواری وخوړ دلمرپیتاوي ته ناست وو ، لمریې پرهډوکونو ولګېده نو ځکه خو یې دپاچاهۍ خوب هم مېلمه شو ، رښتیاده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ، رمه یې لمرته پنډه شوې وه ، هغه ژېړ مازدیګر له خوبه راپورته شوه مالونه یې کتېدلي وو ، ژربي بادام هم راببدارکړ او د مال په راټولولو یې پیل وکړ ، خو د پایندۍ یو سېرلۍ نه وو اخوا دېخوا یې په نژدې ځایونو کې ډېر وکتل پیدا یې نکړ ، بادام پایندۍ ته کړه راځه چې اوس ولاړ شوه سبا به یې په رڼا وګورو خو پایندۍ ته د میرې خبر نېغې سترګو ته ودرېدې : که دې کوم وری یا سېرلي ورک کړ نو ستا به هم همغه حال وي.

نه نه ! زه نشم تلای زه یې ګورم که پیدا یې نکړم او کورته ولاړه شم نو ابۍ به مې مړه کړي ، خو د بادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه شوه ، ماښام تېر وو چې پایندۍ کېږدۍ ته ورسېده د میرې له وېرې یې پټ پټ د کېږدۍ پېڅول پورته کړ او غلې پربوته ، د سحر له رڼا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم غره ته روانه شوه ،او د سېرلي په لټه يې پيل وکړ ډېر زيات يې ولټاوه خو پيدا يې نکړ ،له لمرختو سره بادام هم خپله او هم د پايندي رمه غره ته را پورته کړه ،بادام ښېغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه يې پرپايندۍ پام شو چې په يوه غټه پرخه پرته ده بادام فکروکړ چې ګواکي هغه بياويده ده نوبيې له همدې ځايه ورته ناري کړې پاڅېږه لېونۍ سېرلی دې ولټوه که پيدا دې نکړنو ميره به دې ووهي خو پايندي لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وويل دالمروګوره او ستا خوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ يې په تخرګ کې ونيوله،پرخې (لويې تيږې) ته پورته شو ، د هغې ښي لاس يې ونيوه او ټکان يې ورکړ له همدې سره يو تورمار د پايندۍ له ډډې په ښتېدو شو ،خو پايندۍ له خوبه پورته نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

کوچنی وم لا مې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترڅان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده ؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انۍ(نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، ددې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوبارې ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ دروتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پرماډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به یې راکاوه،ددې لپاره چې زه یې ترتولو مشر لمسی وم ماته یې تل دمور مینه راکوله،حتی تر دې چې له خپلو زامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځې نو ته څه کوې، خو ما دوارِه پښې یوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايد ځان تر ښنګ وروړسوم، روان شوم او ننګرهار ته مې ځان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبر وم چې انې مې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وويل شول چې هغه خو فلاني کره تللې ده ، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو ،خو مالا تر دې دمه نه پېژندل،کاش چې د برختي مې پېژندلي وای،نابېره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وويل شول چې اوس راځي خو چاته يې وايې،ورغلم کورته داخل شوم ، کله چې د انې مې راباندې فکر شو ، اول خو حيرانه شوه چې داسې څنګه کېدلای شي،چې زه دې هلته ورشم،لکه د يوخوب پشان ورته معلوميده ، بيايې د فکر لړلې وشلوله او زما په لوريې را وځغاستل،زه يې په خپله غېږه کې ونغاړلم، دومره يې ښکل کړم چې اوتريې کړم،نوريې له ځانسره نژدې کېنولم،د کور ښځينې هم ستړې مشې راسره وکړه،د کورنۍ حال او احوال يې راڅخه وپوښت،هغې زما مور پلار او نوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولې ما ددوی په هکله له دې مخکې څه نه وو اورېدلي،په شرم ګيره فضاکې ناست وم،اولاندې د سترنجۍ له تارونوڅخه مې ديوه د شلولو هڅه کوله، سرمې ټيټ وو ، چې د سلام غږمې سرراپورته کړ ګورم چې کوټې ته يوه نجلۍ چې د چايو چاينک او پتنوس يې په لاسوکې ورا ننوته،نه پوهېږم نجلۍ وه که د انسان په جامه کې کومه فرښته له اسمان نه راکوزه شوې وه،، داسې ښايست لا ماليدلى نه وو ، که رښتيا وو ايم لا تر اوسه مې هم بيا هغه شان انساني جوړښت ونه ليد ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي په ليدو مې انې رانه هېره شوه،يواځې انې نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول،او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې،خوکله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته يې پياله کېښوده نوزما سترګې يې خجالته کړې،لمړی ځل مې د مينې محبت،اوښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نريو پردوکې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او يوه سندريزه انګازه يې پيل کړه،نو هله پوه شوم چې په رښتيا هم دمينې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپيرلري،دنجلۍ تورو غټو سترګو،نريو وروځو،ګلابي نريو شونډو،غونډې زنې،اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قداو قامت هغې ته حيران کړی وم،هسې قدرتي سينګار شوې وه ،خو زما خوشبختي دلته وه چې د انې تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و،کنه څه فکر به يې کاوه، له ځان سره مې ويل چې اوس به زه هم همزولوته وايم چې ما هم مينه کړې ده ،په همدې فکرونوکې وم کې وم چې انې مې راباندې اواز وکړ.

ګرانه ! تالا تر اوسه له پيالې نه يو غړپ هم ندی کړی؟لکه چې ډېره ګرمه ده؟

دمينې له ډک سمندرنه يې په داسې حال کې را بهر کړم چې لامې تنده نه وه ماته ،سترګې مې سره وروستې او بېرته مې خلاصې کړې.

نه نه ادې ! همداسې.

تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې يخ چای څښم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دټوکې په ډول يې راغبرګه کړه، او به پکې ا چوې؟
ژبه مې په شونډو تېره کړه خو دا پخپله دومره وچه شوې وه چې په خوله کې نه اوښته را وښته.
نه کومه خبره نده ،ما وويل کنه چې زه ګرم چاى نه څښم، ددې جرئت ته نور هم ويده شوم.
خو اى کاش چې نن مې انۍ تر ډېرځنډه همدلته پاتې شوې واى،افسوس چې هسې يې ونکړل،دنجلۍ مورته يې مخ کړ، مورې اوس ځو ،رخصت يې واخست، په دې کار سره يې زما په زړه کې د ځان لپاره مينه يوځه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هېڅ مې نه شول ويلى،له کوره دوتلو په وخت کې مې زه له انۍ نه وروسته شوم، څوځله مې وروسته وکتل،چې دا دکوټې په مخ کې لاس تر زنې ولاړه وه،او په مورې پسې يې کتل زما له کتلو سره به يې شرمګينه خندا په شونډو لکه دبرق پشان تېره شوه.
کله چې ولاړو نو مې انۍ ته وويل:اوس بايد مورې ولاړ شو زمورکره، هغې وويل چې سبا به ولاړ شو، اوس خو ډېره ناوخته ده، خوما نه غوښتل په هغه ځاى کې چې زړه مې نا ارامه وي پاتې شو، زماله ټينګېدو سره هغه هم رضا شوه،ويل يې ښه نو چې ته ډېر ضدکوې راځه چې ځو ،روان شولو، نژدې ماښام و چې کورته را ورسېدو، د شپې تر ناوخته پورې موسره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بستر ته ولاړم او ستر ګې مې سره ورغلې،بيا نويوې رنګينې اوکاملاً نوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ ته ،چې له دې څخه مخکې مې دداسې نرۍ تصور هم نشو کولای داخل شوم،شنه باغونه،شنې جلګې، په ویالو کې سپینې داوبنکو پشان رواني اوبه،دشپېلۍ غږونه،دترنم انګازې ،او ددې هرڅه په منځ کې هماغه انجلۍ په داسې انداز کې چې کوچیانۍ اوږدې جامې یې په تن وې،دمنګي له غاړې یې لاس را تاوکړی وواودیوې بدرۍ جمالې په شان زماپه طرف په ناز او نخرو راروانه وه،نو ترسهاره په هماغه رنګینیو کې وم خو بیاهم نه پوهېږم ولې داسې وختونه ډېر ژر تېرېږي،ډېرژر سهار شو کله چې پلار مې راباندې اواز وکړ چې لمونځ ته پاڅېږم نو ډېره زیاته غوصه راغله ،له خوبه را بیدار شوم ،لمونځ مې وکړ، دچای څښلو وروسته د مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانه هېڅ نه هېرېده ،نن مې غوښتل چې له انۍ څخه مې دهغې په اړه وپوښتم، نوم یې ترې یاد کړم،دپلارنوم،او داچې مورې له دوی سره څه ریشته لرو؟
په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې به وې چې کورته راغلم،پلار مې هم په کور کې نه و ،مور مې دکورپه کارونو کې بوخته وه، انۍ مې په کټ ناسته وه، ورغلم، او ترڅنګ یې غلی کېناستم،ورته مې وویل مورې ! یوه خبره وکړم؟
ویې ویل:لیونیه ولې ماتاته کله دخبرې وخت ندی درکړی چې اوس اجازه غواړې؟
نه داسې خــــــــو کله ندي شوي خوبیاهم کنه دانسان فکر تل یو شان نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ایه ګُله څه راته وایې؟
موري ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چا دی؟
ولې چادرته څه ویلي که څنګه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ایا هغوی په رښتـــــیا هم زموږ خپلوان دي؟
هو.
زما پوزه یې نچوړې کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ویل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجانې بیا کله هلته ځې؟
لکه چې انۍ مې نوره زما په مقصد پوه شوې وي؛ یوځل یې راته وخندل او له غوږنه یې ونیوم،څنګه چل دی لکه چې (زېبا) درنه زړه وړې وړه؟
اهـ څومره ښکلی نوم یې دی زېبا.
دا خبره مې له خولې په غیر اختیاري ډول ووته ، ژر مې ځانته فکرشو ،هوهو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.
خو انۍ مې راته وویل چې هغه دې له زړه نه وباسه،ماچې نور هېڅ ویل نه شول زغملی؛ نو مې ورته وویل مورجانې هغه زما ډېره خوښه شوله، خیر دی ته خو مې له ادې او پلارسره خبره وکړه او زه باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي،او ستا هره پرېکړه مني او په دې هم باوري شوی یم ، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وخندل ولیونیه زه وایم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وویل ته ولې داسې وایې؟
ایا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟
هغې راته وویل ته ولې ځان نه پوهوې هغه اوس د بل چا عزت دی.
څه د بل چا ! ستا مطلب دی چې هغه یې ورکړېده؟
هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ځلور کلنه وه ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکمې مودې ملګرې

ويارمن: اُف خدای دې په دې بهرنۍ نړۍ هم اور پورې کړي ، چې ځوک ورشي نو نورخو دمرغۍ شيدې شي خوهغه شته ايمان هم ترې کډه وکړي.

اوښکه: په حيرانتيا سره: اخرپرابلوم څه دی ماخوهم پوهه کړه کنه.

ويارمن: نه اوس نو د اسلام وه چې تاماته وکړ داخودې هم پرما اوهم پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وايې چې السلام عليکم ؟

اوښکه: اوهو سمه ده، سمه ده هغه څه ورته وايي هو ربښتيا شيخ صيبه نوربه داغلتي نه رپيټ کېږي اوس خودې دا تروه تندوه جوړه کړه اوسم کېنه چې خبرې وکړو.

ويارمن: ښه کېنم خو په يوه شرط.

اوښکه: د څه شي شرط ښه ته به بيا وايي چې ماته انګريزي رازده کړه .

ويارمن:وايم زما توبه لدې انګرېسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وايم چې په دې سوچه پښتوکې دا دسروکافروخبرې مه راګډوه خوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیاهم پکې یوه یوه لکه په وریجوکې دمې پشان راولې،شرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.

اوښکه: هاهاهاسمون نه semanسیمن.

ویاړمن: بس هرڅه چې ده.

اوښکه:زه خوو ایم ویاړمنه چې رازه له دې تېروکیسونه به تېرشو او په نویو خبروبه فکروکړو.

ویاړمن:نوبیازمایې دخدای پامان زه درنه ولاړم ځکه چې ته پرما دومره بآورنلرې نوبیازه هم ستاعبس خبروته وخت نلرم بس دلته کېنه خبرې کوه اوخپله ورته خانده هسې هم په خپلوخبروډېره مئېنه یې.

اوښکه: ښه ده بابا !!راځه درته کوم یې مه خفه کېږه وایم په ضدکې خومکمل سیمن یې ،ښه نو غوږدې ونیسه.

ویاړمن:دادی دواړه غوږونه مې ونیول.

اوښکه: زماخبرې واره داسې درته وایم خوزه هم یوشرط لرم اوهغه داچې زماپه خبره کې به نه راغوتهٔ کېږې سمه ده؟

ویاړمن: هو سمه ده بس داسې فکر وکړه چې زه له همدا اوس نه ګونګی شوم.

اوښکه: کیسه خوداسې ده چې کله په افغانستان کې دلوړوزده کړو دوزارت لخوانه ماته ستوډنټ سکالرشیپ راکړشو او زه یوه امریکایې پوهنتون ته وروپېژندل شوم ،نوکله چې زه هلته ورسېدم ،زه کاملاً تنهاوم یواځې زه پکې افغانه وم ،نوزما په ډېرکم وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې زړه تنګ شو ،کله به مې زړه غوښتل چې راځه ببرته ولاړه شم افغانستان ته او کله به مې ویل چې هلته به خلک څه وایي ، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلین وو ،ماغوی ته هیلوو ویل خو هغوی هېڅ ځواب رانکړاو ماته یې نبغ نبغ کتل ماورته وویل چې خیرخو به وي ؟ یوه راته وویل:مونږ غواړو تاله ځان سره بوځو سایټ سینګ ته (چکر)ته ماوویل نه زه داکارنشم کولا خو هغوی غوښتل ماله ځانه سره په زوربوځي یوه زه له لاسه وینوم اوکش یم کړم وه یې ویل دا افغانستان ندی راځه چې ځوزړه به دې خوشحاله شي او خوندبه واخلو ،زه له دوی سره په کش اوګیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه یوبل هلک راپیدا شوچې لدې نه مخکې ماله ده سره نه پېژندل ،هغه هلک یې له لاسه ونیوه او ټکان یې ورته وکړویې ویل که دا افغانستان ندی نو دنځاکلپ هم ندی دا ددرس ځای دی نه دلوبو اوچکر ،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وویل دڅه شي مننه ددې په خاطر چې ته مې ددغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ ما وویل هو ،ویې خندل او روان شو ،دخوورځو په تېرید سره مابیا دی په پوهنتون کې ولید چې په سیټ ناست و او کتاب یې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه دکېناستلو وویل ،ماهم همدا شان غوښتل ،چې ددې موقع پیدا کړم چې له ده څخه دده او دده دکورنۍ په اړه وپوښتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

، ترڅنګ يې کېناستم ،ښه نو ستانوم سېمن ،په کوم ځاى کې اوسې، په همدې ښارکې(کليفورنيا)اصلاً؟ملت افغان ! ! څه هو هغه زمادهرې خبرې ځواب ډېردقيق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډېره متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وويل ګوره ټوکې مکوه ،نه ټوکې نه کوم رښتيا وايم دکور ادرس او دمبايل نمبريې راکړ راته يې وويل چې ته کولی شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې نمبرتماس نيولی شې ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر ټولو ښه ملګری شو ،يوځاى به مو studyکوله خو موږ داوړو ببلې ببلې پوهنځی لوستې ،خو لنډه يې درته ووايم وخت تېرېده مابه نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون خبرې به موکولې دې لړۍ نژدې اته مياشتې وخت ونيوه ،يوځل څو ورځې مسلسل رانغی مادهغه موبايل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده وه باربار مې کوشش وکړ مګر فايده يې ونکړه خير نن ورځ تېره شوه سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمايۍ دهغوی کورته ورغلم کوربې په يوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و يوه امريکايي کوچنې ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سېمن دوی کور که راوښيې ، هلک چپ طرف ته ګوته ونيوه کړه that's there homeزه ورنږدې شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ يوسړی له کوره رابهرشو په انګليسي يې وويل تاسوڅوک؟ماوويل دادسېمن کوردی دسړی په سترګوکې اوښکې ورغړېدې yesخو ماته داهرڅه ډېرعجيب ښکاره شول دداخل ته ددننوتلو ايشاره يې راته وکړه خو زه حيرانه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ماته کتل او اوښکې يې په مخ راروانې وې ،په دې وخت کې يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلې ،ما دوی ته وويل چې ايا دا په رښتيا د سپمن کوردی ؟ هغې ښځې يوناڅاپه پرما راخيزکړ غبږ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بيخي وارخطا کړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوی دی چې تاسو ټول په سرو سترګو ياست هغوی وويل he live us alone(هغه موږ يوازې پرېښودو)او بيا يې چيغې کړې ،پلاريې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځان په هلکه معلومات راکولی شې؟او له سپمن سره څه پېژند ګلوي لرې ،له څېرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلې يې ! !هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلې يم او دلته پوهنتون وايم او سپمن زما ملګری دی هغه داخوورځې نه راځي خيرخوبه وي او تاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړی ،چې په هغه څه چل شوی دی ،له لاسه يې ونيوم ،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سپمن به پکې مطالعه کوله هلته د سپمن قسم قسم عکسونه ،دروېشې ګانې ،نکټايانې ،بوټونه اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته وکړه چې سپمن درې ورځې مخکې له کوره د برېه تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې د برټينګار وکړ چې احتياط وکړي خو دالله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړی وه او د شفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژرورشم کله چې هلته ورسېدم د سبمن اخري شپې وې ،دلته شونډې په غاښونو کې وچیچلې خو خپله ژړا یې راقابو نشوه کړای له سترګو یې داوښکو باران شروع شو ،ماهم ژړل ،خپلو خبروته یې ادامه ورکړه او په ډېرو سختو حالاتو کې یې زما په لاس کې لاکټ کېښود ،لاکټ یې راښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انګلیسي لیکل شوی وه (اوښکه) مادې لاکټ په لیدلو ځان قابو نشوای کړای او له خولې شخه مې بې اختیاره چیغه ووته سبمن سبمن خو هغه زما پرسر لاس راکش کړ او تصلي یې راکړه ،چې خیر دی داهرڅه د هغه زات له طرفه وې چې موږ ته هرڅه راکوي او بېرته یې اخلي ،په هرحال یې شکر ،ماته ددې دې خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبراو حوصلې ته حیرانه پاته شوم ،ماورته وویل چې زه کولی شم د سبمن قبرته ورشم ؟زه او سیماچې د سبمن کشره خور وه له پلاړسره یې په کوچني موټرکې سپاره شوه چې ډېر ژر هم سیماکوله له کورڅخه دوه کیلومتره لرې فاصله کې یوه لویه او سپنیزه چهاردیوالۍ ته ورسیدو چې په عمومي دروازه یې په انګلیسي لیکل شوې وه afghan's graveyard(دافغانانو هدیره)ماپه ډېره حیرانتیا ورته کتل چې سیماله لاسه ونیولم راځه بویې تلم یو نوي قبرت یې چې په رنګارنګ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بیا ډېره ژړا راغله ښه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې راقابو کړ یو څو شېبې ورته ولاړوو نورترې راوان شولو په لاره کې د سبمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار لماڅخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وویل چې زه افغانه یم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځیرځیر راوکتل او بیا یې جېب ته لاس کړ هغه لاکټ یې راوویسته ، کله به یې په لاکټ کې لیکل شوي نوم ته کتل او کله یې ماته، یوځل یې زما سرپه غېږکې ونیوه او زړه ته یې نږدې کړم، پرتندي یې ښکل کړم او لاکټ یې راپه غاړه کړ ،راته یې وویل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستاپه سترګو کی دخپل زوی مینه وینو ،خو پـه دې ځای چې کې زمالپاره ډېرعجیب ول هغه ددوی صبراوحوصله چې پـه ډېرکم وخت کې یې غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ،خوزما هېڅ له خیاله نه وځي او دا لاکټ چې ته زماپه غاړه وینې داهماغه لاکټ دی چې نن یې هم لـه ماسره د سپمن مینه ژوندۍ ساتلې ده.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library